

АЛЕКСАНДЪР КИРИЛОВ

КЪРВАВИ СЪЛЗИ

chitanka.info

Име: Джури
Пол: Жена
Години: 16
Кръв: Вещица
Очи: Кехлибарени
Коса: Дълга, Бяла
Семейство: Няма (всички са умрели)
Status: Добра вещица
Оръжие: Жезъл
Сили: Много магии

Минало: Когато била на 5 цялото и семейство било убито (майка й, баща й, брат й и сестра й). Отгледана е в сиропиталище, докато не навършила 14 когато една вечер го напуснала за да открие убийците на семейството и.

* * *

Име: Файнт
Пол: Мъж
Години: 14
Кръв: 1/2 котешки демон, 1/2 човек
Очи: кафяви
Коса: Златисто-кафява
Семейство: По-голям брат (който той мрази), майка (демон-котка), баща (човек), и двамата му родители са мъртви.
Status: няма
Оръжие: Лапи, Много остри зъби и Малак кама.
Сили: Може да се превръща в котка

Минало: файнт никога не е познавал родителите си, а брат му никога не се е грижил за него. един ден брат му просто го изоставил и никога не се върнал за него (затова Файнт го мрази)

* * *

Име: Кътър (Но обича да го наричат Кът)

Пол: Мъж
Години: 16
Кръв: Ангел
Очи: Ледено-сини
Коса: Руса
Семейство: Няма
Status: Ангел
Оръжие: Юмруците му

Сили: Може да скрива крилете си, но когато са видими освем за полет кът ги използва и като оръжие.

Минало: Роден е в гората. Майка му е дървесна фея, а баща му бог. Отгледан е от обитателите на гората, докато един ден, когато той бил на 11 хората дошли и я изсекли.

Допълнителна информация: Не обича да показва крилете си. В повечето случаи те предпазват гърба му. Той пуши много, но дъхът му е винаги свеж, а усмивката сияйна.

* * *

Име: Кроу
Пол: Мъж
Години: 112 (но прилича на 19)
Кръв: Вампир
Очи: Светло-кафяви; с цвят на лешник
Коса: Бяло-Руса

Семейство: Никога не е живял със семейството си (Но има майка, баща и малка сестра)

Status: Опитва се да не убива смъртни

Оръжие: Вампирските му зъби

Сили: Може да омаломощава хората с погледа си.

Минало: Незнае, че още от 6 годишна възраст е вампир. главно се храни с животинска кръв (крави, змии, каквото му попадне с изключение на котешка и кучешка кръв). Докато разстят семейството му умрало. Той се откъснал от света на хората

* * *

Име: Рей

Пол: Жена

Години: 16

Кръв: Чистокръвен Демон

Очи: Светло-зелени (обикновено блестят)

Коса: Толкова тъмно лилава, че понякога изглежда черна

Семейство: няма

Status: няма

Оръжие: Умее да прониква в човешкото съзнание, бие се с юмруци.

Сили: Може да комуникира със различни зловещи и тайнствени гадинки (като змии, прилепи, паяци и др.)

Минало: Не си спомня нищо от миналото си.

Допълнителна информация: изглежда тайнствена и изключително зла. Но всъщност е един от най-добрите приятели които човек може да срещне. Много е объркана, тъй като не знае коя е... иначе е много гъвкава и умела в лъжите.

* * *

Име: Сора

Пол: Жена

Години: 17

Кръв: 1/2 вещица, 1/2 човек

Очи: Кехлибарени

Коса: Дълга, сребристо-бяла

Семейство: майка и баща (живеещи в малка къщичка в средата на Вековната гора) по-малък брат (Джоус)

Status: Добра вещица

Оръжие: магическа пръчка (но не обича да я използва)

Сили: Сили може да се преобразява в животни, но само в някои от които любими са и птиците и прилепите.

Минало: Отгледана е от родителите си които един ден и съобщоли истинският и произход на вещица. Майка и е Вещицата от Кристалните планини. Сора възприема за свои истински родители тези които са я отгледали, тези които не са позволили на истинската и майка да я погуби заради Проречеството, според което Сора ще я убие и ще отнеме власта и като пълноправна наследница.

Допълнителна информация: Изглежда не емоционална и студена, но когато приятелите и любимите за нея хора са в опасност тя е готова на всичко за да им помогне.

* * *

Име: Ники (цялото и име е Ники Шау Танчо)

Пол: Жена

Години: 15

Кръв: Ангел

Очи: Смесица между зелено и синьо (с метален блясък), но са много ясно сини когато е щастлива и иска да ги „покаже“ (*мига*)

Коса: Бяла със синкав отенък

Семейство: няма (всички са починали)

Status: Асистент в училището за ангели

Оръжие: няма

Сили: Летенето и може да контролира ветровете

История: когато била на 5 била „осиновена“ от училището за ангели тъй като осиротяла и израстнала там.

* * *

Име: Лиодайн

Пол: Жена

Години: 17

Кръв: Горска Нимфа

Очи: Сиво-сини

Коса: Дълга до кръста; Снежнo-бяла

Семейство: Майка и баща нимфи, по-малка сестричка (Джозефина)

Status: няма

Оръжие: Магически удалжаващите се нокти на ръцете и.

Сили: Може да разговаря със горските обитатели, и да преспива с песнта си.

Минало: Живяла дълго в горските дебри далеч от човешките очи, веднъж се среща със заблуден пътник на който обрича сърцето си и поема дълго и рисковано патуване за да го открие...

* * *

Име: Алексис

Пол: жена

Кръв: прокълната

Години: едва 17

Очи: метално-сиви

Коса: дълга, лилава

Status: обречен Ангел

Семейство: Обречените Ангели се раждат и изчезват в Светлината..., ако се изпълни Легендата, в противен случай изчезват в Сенките и Пепелта.

Оръжие: задушаване в черните въжета всеки, попаднал в техния плен.

Сили: отнети

Минало: Тя е обречен Ангел, само това трябва да се знае и това стига. Който знае Легендата, знае и защо Алексис бе прокълната...

* * *

„КЪРВАВИ РОЗИ“

Човек сам кове съдбата си или поне така се твърди. Нима е толкова лесно да изковеш нещо от податлив материал като чувствата и емоциите?

Но как всеки успява да изкове нещо толкова причудливо като съдбата? Понякога живота на човек е изобразен като картина на слепец рисуващ с лявата си ръка, а понякога е прелестен като творение на самият бог на изкуствата.

Но не само хората имат съдба която коват, а и другите твари бродещи по земята — от ангели до демони...

Пътищата на много от създанията често се сблъскват досущ като притоците на една река. Всеки един от тези притоци е индивидуален и неповторим, но когато се влее в реката той става част от нея и продължава пътя си следвайки нейните извивки.

Един подобен приток бе и демонка на име Рей.

Създание без минало и без бъдеще. Душа живееща за мига, но до деня в който се сля с реката наречена живот и не пое по пътя избран от нея и назован съдба.

Рей не помнеше миналото си, затова и дълго не виждаше смисъл да живее за бъдещето, докато един ден...

— Край! Напускам Лусинда! Няма да позволя на някакъв си изкуфял дявол от третото измерение да ме командва, та той не може да скара куче с котка, та камо ли да командва целият трети кръг на Ада. — викаше красиво създание с искрящи зелени очи и тъмни коси. Приличаше на едно от онези същества които повечето наричаха хора, но нещо наистина лукаво се спотайваше в усмивката на тази демонка.

— Стига Рей, наистина може да е изгубил опита си, но някога е бил наистина добър в сеенето на раздори — защитаваеше шефът си друго подобно създание, това пък бе с червени буйни коси и сини очи. За разлика от Рей, Лусинда изглежда се стремеше към повишение.

— Кажи ми Лу защо въобще правим това? Защо постоянно караме хората да враждуват по между си? Защо ен се опитаме да се сприателим с тях? — попита Рей гневно.

Лусинда я изглежда ужасена.

— Ти си се побъркала! — заяви лу — Внимавай какво говориш... ако някой те чуе.

— Защо пък да не ме чуят? Не ме е страх... нека всички разберат, че аз не съм съгласна с правилата тук — вече крещеше Рей.

— Млъкни! — извика Лусинда — Говориш за нарушаване на вековни правила. — демонката гледаше отвратено рей, сякаш не себеподобно, а ангел стоеше пред нея — Говориш за приятелство с хората, онези противни същества които се избиват взаимно, тези които са готови да навредят на най-близките си за да се докопат до слава и богатства. Отвратена съм от теб! Та ние властваме над тях, определяме живота и тяхната съдба, ние Рей сме техни господари, а те са низши.

Е не можеше да се отрече едно — Лусинда бе доста проницателна. Хората в някои отношения бяха доста по зли дори от смаите демони. Хората убиваха себеподобните си, докато един демон не би направил подобно нещо, освем, ако не бе крайно наложително, и ако все пак се случеше виновниците носеха своят срам във вечността.

Но дори Лусинда грешеше. Демоните наистина бяха по-силни от хората и наистина можеха да сеят раздори, но те никога не можеха да заповядват на хората просто защото не те ковяха съдбата на тези коио наричаха свои роби.

— Лусинда хората са ни нужни. Нашият свят се крепи на техните емоции, но защо да не се сближим с тях? — попита вече по-спокойно Рей.

— Виж те са низши твари и аз никога не бих си и помислила да се сближа с тях — продължаваше с опитите ис да налее малко ум в главата на Рей, Лусинда.

— Вече съм решила. Няма да остана тук за нищо ан света — заяви решително зеленооката демонка.

— Моляте Рей помисли си — Лусинда щракна с пръсти и пред тях се появи красиво огледало в цял ръст. — Нима ще лишиш адското кралство от присъствието си? Ти си един от най-способните демони тук, а и си красива, можеш да заемеш всеки пост който пожелаеш — започна да я ласкае Лу, но Рей бе твърдоглава и както постъпваше

винаги в такива ситуации така щеше да постъпи и сега, просто нямаше да се остави да я разубедят, нито заради тъмно лилавите и коси, нито заради зелениет и очи, нито дори заради таланта си ад влияе на човешките души.

— Напускам! — заяви Рей и се отправи към леговището на главнокомандващият третият кръг на Ада.

Лусинда смао въздъхна дълбоко и остана сама насред огнената пустош.

— Искам да говоря с Негово адско величество — заяви рей на нервна дяволка стояща пред леговището.

— Разбира се г-це, а името ви? — изглежда тонът на демонката не се бе харесал на секретарката.

— Рей — представи се момичето — демон осма степен, служителка в третият ръг, основен душегубец и генерал в армията на раздора — допълни демонката.

За годините прекарани в третият кръг демонката бе успяла да се издигне значително.

— Вие сте хавродемон^[1] така ли? — не можеше да повярва дяволката и огледа Рей внимателно.

— Точно така — заяви безразлично тя — Та кога ще ме приеме?

— Моля последвайте ме — жената докосна едва едва златната двукрила врата и след миг тя се отвори. — Негово адско величество ви очаква хавродемон Рей. — жената отстъпи заднешком и скоро след като тя излезе и вратата се затвори.

Рей се намираше в просторно овално помещение в чийто център стоеше красиво бюро от черен абанос, няколко стола с окви пред него, а зад него...

— Ужасен ден нали? — попита Негово адско величество и заедно с удобното си кожено кресло се извъртя с лице към демонката.

— Може да се каже — отвърна Рей — Искам да си подам оставката и да напусна Ада — заяви на един дъх демонката, знаеше, че ако не го изрече сега, на дали щеше да има смелостта да го изече по-късно.

Дяволът в креслото се разсмя разкривайки златните зъби в устата си.

— Ти се шегуваш нали Рей?

— Ни най малко, нима Негово адско величество ме вижда да се смея? — попита делово демонката.

— Стига Рей та ти си една от най-добрите, въртш онези глупаци, хората, на малкият си пръст. Та ти си хавродемон, който издигнал се до това ниво би пожелал да напусне Ада? Да бъде преместен в друг отдел или дори кръг — да, но да напусне Ада — никога.

— Имам право на това — заяви все така спокойно Рей.

— Но защо? — попита дяволът спирайки да се хили и изглежда осъзнавайки сериозността на ситуацията. Дори в Ада добри служители не се намираха лесно.

— Защото така искам — заяви глуповато Рей. Самата тя не знаеше защо иска това, но знаеше, че трябва да го направи, въпреки че дълбоко в себе си знаеше отговора.

Миналото — то бе това което не и стигаше за да пожелает бъдещето.

Най-голямото и желание бе да разбере коя всъщност е тя и каква точно е ролята и в този живот, на дали свършваше до това да бъде хавродемон.

— Добре нека бъде волята ти-рече дяволът и немощно махан с ръка.

Рей кимна с глава и тръгна към вратата.

— Приеми го като ваканция — каза дяволът миг преди демонката да напусне помещението.

— Няма да се върна — заяви Рей без да се обръща и прекрачи прага.

Миг по-късно тя вече не е в ада. намираше се на сред някаква гора в центърът на някаква поляна.

Рей си пое дълбоко дъх, затвори очи и след миг ги отвори. Бе истина. Бе се махнала от Ада завинаги... сега тя бе станала част от реката. И ако бреговете на този приток наречен Рей някога бяха каменисти и трудно допускаах някой да стигне до самата вода и да вкуси от нея или да отнесе от пъстървата скачаща там, то сега тази река не бе така буйна, напротив бе уязвима, рибата лесно уловима, а водата плитка и невинна. Настоящето бе начална точка, която щеше да я отведе Рей до нейното минало, а от там и към нейното бъдеще.

Фейнт винаги се е чудил какви са били неговите родители, но и никога няма да разбере. Винаги е мразил брат си защото се отнасяше с

него като към някакъв изрод. Когато той го изостави Фейнт можеше да се прехранва по два начина. От пролетта до есента той си стоеше в една гора близо до местната река и ловеше от нея риба и се наслаждаваше на времето. А от есента до зимата нормално навлизаше в някой от човешките градове превърнал се в котка и си стои при поредните му осиновители. Вторият начин беше досаден и се чувстваше като заключен, но какво да се прави ако не беше това той щеше да измръзне някъде. За щастие сега бе ранна пролет и имаше достатъчно свобода. Той се бе наял отдавна и сега се мяташе ловко и тихо от дърво на дърво и наблюдаваше от време навреме местните секачи на дърва. За негово щастие те не смееха да навлизат в гората и работиха само в покрайнините и защото се страхуват от Демонът. Всъщност това бе самият той защото бе уплашил едни хорца до смърт преди няколко години защото се опитваха да му вземат храната.

— Ах тези хора няма да ги разбере, а и те не биха разбрали мене. така си е устроен всетът явно. Но честно казано на кой ли му пука. — момчето бе развило този странен навик да си говори сам от време навреме главно защото нямаше с кой друг да разговоря, освен с някой скитаща котка. А да явно съм пропуснал да спомена, че той умееше да разговаря с котките.

Както си стоеше Фейнт чу странен шум отблизо, извади камата си, промуши едно въже през дупката която бе направил в дървеният и край и го върза доста силно след което започна да върти в кръгове камата. Умела техниката която бе използвал отдавна. Той притежаваше повече сила от нормалните хора и можеше да върти толкова бързо камата И като е завърти хоризонтално можеше да покоси човек в радиус на 2 метра. Той отново чу шумът идващ от един храст. Проближи се предпазливо и в този момент от него изскочи заек който побягна уплашено.

— Тъпи животни вадят ми ума. Затова тях ги хващат ловците, а мене не. — след което Фейнт се покачи върху едно дърво и задряма.

Минаха няколко часа и вече се бе стъмнало. Фейнт се събуди изведнъж от горещината. Той се огледа. Гората се бе запалила.

— Знаех си, че някой ден ще го направят. Тъпи селяни. — след което Фейнт набързо взе малкото принадлежности, който имаше и ги сложи в една кърпа която набързо метна през рамо и затича към реката.

— Е, щом ще трябва да бягам поне да се ориентирам към някое хубаво местенце. След реката има друга гора където няма никакви хора и достатъчно храна. Фейнт прекоси реката и продължи към старинната гора...

Имаше по Света много легенди — за демони, за вампири, феи, но хората най-обичаха тези за Ангелите. Те им вдъхваха Надежда, бяха като символи на светлината, която слизаше от небето. Но много човеци се питаха защо, когато бяха попаднали в лапите на Нещастieto или на нищетата никой от тези красиви създания не идваше да му помогне. Тогава се създаде и друго поверие-Ангелите можеха да се видят единствено от Избрани хора. Точно, когато облаците отиваха да спят, ТЕ излитаха от своите Небесни ложи и бродеха по Света, носени на вълшебни криле. С прекрасни лица, дълги светли коси, Ангелите никога не умираха. Изчезваха и се появяваха от Слънцето, обляни в мека приказна светлина. (поздрав Engel (EN version) — Rammstein). По един от тях „падаше от Небето“, когато на Земята умираше човек.

„Някога и Обречените Ангели били точно такива. Те били най-приказните от всички, но и най-горди. Често слизали от Небето и завладявали нечие човешко сърце. Хората не могли като тях да владеят чувствата си и моментално се влюбвали в красивите им лица. Когато Ангелът си отидел, човеците страдали и често изпадали в бездната на Отчаянието, техният Живот бил приключил. Но това не спряло Обречените, те продължили да напускат Небесните си ложета все по-често и по-често, докато всички хора не били почти изгубени в своята несподелена Любов. Любовта, макар и често пъти подценявана, можела да нанесе болезнени рани. Тя понякога ставала като отрова, течаща във вените и мразяваща кръвта. Именно такава Любов носели Обречените Ангели. Тогава Господарят на Небето и всичко останало, видял несправедливостта на своите прелестни създания, решил да ги накаже за непростимите им дела. Обрекъл ги на вечно изгнаничество. Отнел крилата им и ги изгонил от Небето. Кръвта им била отдавна прокълната, защото никой нямал право да си играе с чувствата. Единственото, което те запазило било красотата си, макар и тя да била вече покварена без липсата на Слънцето. Тези Ангели вече не изчезвали в Светлината, а ставали на пепел, стъпквана в следствие от хората. Но имало шанс да си възвърнат Небесните ложи. Отговорът отново бил Любовта. И то истинската. Ако успеел някой да се влюби в

тях в сегашния им облик непринудено. Тогава всички Обречени Ангели щели да възвърнат предишната си прелест и да се извисят със своите криле към Небето. Но... ако това не се случило в едно столетие-вече късият земен Живот на Ангелът изчезвал в забрава.

Изминали векове, ала наказанието все още стояло надвиснало над прелестните същества, които гниели в полета пълни с пепелта на техните предци. Гниели в своята самота, а кръвта във вените им си течала все тъй прокълната и напомняла за непростимите им дела. Очите им били тъжни и те чакали да дойде техния край..."

Всеки знаеше Легедната за Обречените Ангели, а този, който не я, биваше смятан за неук.

...В един случаен ден, някога, никой не знае кога точно, Обреченият Ангел Алексис^[2] крачеше нагоре-надолу из Гаснещите полета, а прахта се надигаше на облачета изпод краката и. Огромните и сивкави очи бяха забити в земята и от тях се стичаха сълзи. Тя не знаеше за кое по-напред да плаче-защото току що бе загубила аарона^[3], на който бе държала най-много през краткия си досега 17годишен Живот или за прокобата тегнеща дори и над самата нея. Тази нощ отново бе сънувала същия силует, когото виждаше в сънищата си винаги и ааронката бе напълно сигурна, че това бе човекът или каквото и същество да беше, в който щеше да се влюби и да освободи себе си и останалите от изгнанието.

От седмици наред Алексис си мислише, че трябва да напусне Полетата и да тръгне да го търси. Отначало тази идея и се стори безрасъдна, но с течение на времето спечели симпатийте и. Единственото, което още я задържаше бе старата ааронка Фай, но тъй като днес тя се бе превърнала пред очите и в пепел, Алексис не виждаше смисъл да протаква повече „пътешествието“ си. Тя събра набързо нещата си в малка изпокъсана раничка, като сълзите още се стичаха по бузите и. Сетне отметна дългата си лилава коса от лицето си и тръгна да където и видеха очи, без да се сбогува с никой...

Небето беше сравнително ясно, само тук таме се белееха малки облачета. Слънцето грееше толкова силно, че заслепяваше хората, които вървяха по прашните улици. Те бършеха потта от лицата си и честичко поглеждаха към небесата. Едно момиченце не можеше да откъсне поглед от необятно сините му предели. То вървеше напред без да гледа пред себе си. Дори не забеляза как е стъпила на шосето. Пътят

от училище до дома му му беше толкова познат, че не се изненада от факта, че е изминало такова разстояние без да се усети. Точно когато се извъртя да види дали не се задава кола чу оглушителният звук от клаксон, но беше късно... Малкото му телце бе проснато на земята. Наоколо хората се разпищяха и го наобиколиха. От цялата тази еуфория се измъкна бледият образ на загиналото дете и гледаше уплашено ставащото, стурваше му се някак неестествено, странно и толкова объркано. Зад него се приближи едно красиво момиче на около петнадесет години. Имаше дълги сребристи коси и пъстри зеленикаво сини очи. Кожата и беше бяла и се сливаше с великолепните и одежди. Тя се усмихна плахо и положи ръка върху рамото на детето.

— Здравей! — тихо каза тя.

— Коя си ти? — попита изненадано то.

— Казвам се Ники Шау Танчо и съм Асистент в училището за ангели. А ти трябва да си Анабела, нали така?

— Да. От къде знаеш?

— Не чу ли какво ти казах преди малко — аз съм ангел.

— А-а-ангел?

— Да. Хайде, ела с мен в училището ще ти обяснят всичко. На този етап аз трябва само да те заведа там.

— Но...

Анабела не можа да възрази, Ники разпери крилете си и закри с тях себе си и момичето. Двете изчезнаха и миг по-късно се озоваха в една красива бяла стая. Тя беше някак особена. Нямаше прозорци, но за сметка на това беше изключително светла, което не се дължеше само на цвета на стените. В единият и край имаше бюро и зад него стоеше младо момиче. Ники и Анабела се приближиха към нея и чак тогава тя вдигна поглед от книжата, които попълваше и с широка усмивка каза:

— Ааа Ники виждам, че ни водиш ново ангелче.

— Да, така е. Би ли я поела от тук нататък, че днес имам малко работа?

— Разбира се, върви и не се притеснявай.

Ники се сбогува с Анабела, размаха криле и отлетя, като мина през стената все едно беше направена от дим. От доста време насам ангелът не изпитваше радост от работата си. Помнеше с каква радост изпълняваше мисии, как развеждаше новопостъпилите ангели из Рая,

как обичаше да говори с тях. Но сега нещо и пречеше, усещаше празнина в душата си и не можеше да се отдаде на работата си. Сърцето ѝ я тласкаше към нов свят, нови изпитания, дивият му ритъм вече не я свърташе из пределите на този подреден свят. През последните няколко дни в главата ѝ се въртяха мисли за бягство от училището и от Рая. Всеки път щом се отдадеше на такива терзания после се чувстваше виновна. Не можеше да напусне току така тези, които я бяха подслонили и отгледали, но и не можеше повече да остане тук. Колкото повече мислеше затова толкова по назад оставаха угризенията и идваше желанието за опознаване на разбърканият, хаотичен и несвършен свят на хората. Ники летеше все на север без дори да осъзнава къде я водят крилете. Не знаеше накъде отива, не знаеше какво търси и дори какво смята да прави, но знаеше едно и това и стигаше беше напуснала Рая и я чакаше един нов, съвсем различен живот.

Всяко живо същество на този Свят прави своите избори и решение относно Живота. Това е нещо напълно нормално и естествено във вечни кръговрат на Света. Едни избягват от истинското си Аз за да живеят друг живот, бил той и по спокоен или не. Всеки бяга от някава сянка на миналото си, всеки прави жертви относно Живота. Причините са толкова безбройни, колкото и се звездите в Галактиката ни. Едни променят Живота си коренно, заради омраза, заради алчност, заради приятелство или... заради любов.

Един Живот, който всеки би искал да живее. Спокоен. Изпълнен с топлина и обич.

Може ли едно просто на пръв път чувство да те накара да се откажеш от всичко, което имаш. Било то и най-красивото? Нима? Щом загърбваш Живота си, така подреден и свършен значи има само едно единствено нещо, което може да те накара да извършиш това деяние. А именно Любавта. Чувство, изпитано от всеки човек, ангел или демон. Нещо по красиво от Природата. Нещо по висше от Мъдростта. Нещо, което променя Света в който живееш. Влюбен ли си каквото и да ти се случва ти виждаш винаги най-добрите му страни. Това е като да сложиш розови очила и с най-лъчезарната си усмивка да обикаляш Света. Като да видиш Красотата на Звяра! Точно! Това е Любов, едно найстина доста абстрактно понятие.

Щастливи са онези дето са изпитали това чувство, ала същевременно и нещастни. Любовта не винаги може да те направи истински щастлив. Особено, когато човека за когото копнееш е тъй... недостижим. Той е някъде. Някъде из студения Свят и ти трябва да го намериш. При всеки неуспешен опит онова пламъче надежда, която гори в сърцето ти при всяко ново начинание бавно гасне.

Това бе и историята на Лиодайн. Красивата Нимфа идваща от дербите на Гората. Не виждала никога преди човешки очи.

Тя имаше всичко. Красив и уютен дом и семейство, което малцина имаха. Сред сребърните потоци и красотата на Природата — там бе домът на Лиодайн и семейството ѝ. Ала един ден се случи това... тя просто береше поредния голям букет за майка си, когато срещна Него! Онзи заблуден и ранен пътник, който безпомощно падна в ръцете ѝ. Тя бе до него. През всичките онези дълги и трудни нощи тя бе до него. Държеше ръката му и се молеше той да оздравее.

Когато Той си вазвърна силите с Лиодайн бяха неразделни. Родителите ѝ виждаха как Любовта наднича от очите на дъщеря им и не пожелаха тя да страда, като отдаде сърцето си на простосмъртен непознат. Ала тя вече го бе отдала, още тогава... още онзи слънчев следобед, когато Той дойде за помощ при нея... зад множеството драскотини и рани... зад вродената му грубост, Лиодайн го обичаше. Една сутрин се събуди сам сред лилавите коприни на леглото си и разбра съдбовната новина. Него го нямаше. Колкото и да я обеждаваха родителите ѝ, Лиодайн не повярва на техните думи, че бил избягал с простосмъртна жена. Тя заеше, че Той е някъде тям и я чака!

И така една нощ, докато се взираше във звездите Лиодайн сякаш видя неговата усмивка, чу неговия глас и решително наметна плаща си.

— Искам да се грижиш за Мама и Татко докаот ме няма. Скоро ще се върна и ще ти донеса много много красиви неща. Искам до тогава да си станала още по красива — Лиодайн бе клекнала до малката си сестричка, която плачеше.

Нимфата замина. Не каза нищо на родителите си. Просто замина и пое несигурния път на Любовта...

Беше късно вечерта. Студени капки дъжд започнаха равномерно да барабанят по прозорците на една от малкото къщи, която още не спеше.

Но нека погледнем по отблизо. Младо момиче на около седемнайсет със причудлив външен вид, седеше зад една голяма карта, на едно още по причудливо място и я разучаваше. Мърдаше леко пръстите си по пожълтелите от времето пергамент и със паче перо (неприсъщо за нормален човек) записваше странните имена на меснотите, които бяха на картата. След което отваряше голям речник на древните езици, подвързан със зелене подвързия от меко кадифе и инкрустиран със малки диамандчета и до всяко едно от преди това записаните имена сега добавяше по още едно на вече разбираем за всеки нормален човек език.

Вратата на малката стая се отвори със леко проскърцване и вътре влезе вече повяхваща жена със син пенюар. Тя отиде до прозореца и безмълвно го затвори, след което се обърна към момичето:

— Сора, вече е един часа посреднощ, кога най-сетне ще си лягаш?

Една грамотевица светна навън и освети ярко помещението, след което се чу гръм.

— Съжелявам, мамо, ей сга си лягам.

— Утре е важен ден! Ще отидем до града и трябва да си свежа.

— Но, аз мислех...

— Без възражения млада госпожице, хайде заминавай да си лягаш и остави тези иероглифи за друг път! — и жената нежно издърпа от ръцете на дъщеря си речника и пачето перо, и ги остави на бюрото, след което посочи към леглото — Да не се налага да идвам отново.

Сора погледна с голямо нежелание меките сатенени завивки, но след като чу врата да се затваря зад гърба на майка ѝ отново взе речника и продължи работата си. Но не се мина и около четвърт час и очите ѝ започнаха да ѝ натежават и тя сама реши, че е време да си ляга. Огаси лампите в помещението само с едно плясване на ръце и потъна в дълбок сън.

Изведнъж се озова на прекрасно място. Намираше се в сърцевината на вековна гора. Беше цялата зелена, а меките лъчи на слънцето успяваха да погалят и най-малкия стрък трева по земята.

— Изумително. — каза си момичето и тръгна да разучава мястото. Вътрешно ѝ се струваше изключително познато това място

все едно бе идвала и преди тук, но в същото време непознатостта му я плашеше...

— Кроу! Погледни! — каза един мъж с черна коса и посочи другия край на улицата.

Кроу Траск проследи погледа на този до себе си. В края на тъмната улица се появи един едър човек. „Сочна плячка“ — помисли си Кроу. Артуа тръгна към мъжа, но Траск го сграбчи за ръката и изсъска „чакай!“.

— Но... аз го видях! Аз трябва да му изпия кръвчицата, Кроу! — изхленчи Артуа

— Тихо! И не ме наричай Кроу. За тебе съм господар, капитан или господин Траск. И от мен да мине просто Траск.

— Какво? По дяволите какво ти става Кроу? Променяш се. Някога бяхме приятели.

— Някога... — тихо промълви Траск.

Едрия муж приближаваше. С бързина неприсъща за обикновен човек, Кроу се затича към мъжа и се нахвърли върху него преди горкия човечец да успее да реагира. Острите зъби на белокосият вампир се забиха във врата на простосмуртния. Изведнъж Траск чу ужасен вик. Изправи се и видя една красива жена и две деца, които гледаха ужасено кум вампира или по-точно към едрия мъж отдолу, които май им беше роднина. И тогава отново изпита онова чувство. Чувство, което го мъчеше от около една година всеки път, когато убиеше човек. Сега беше по-силно. Ужасеното лице на жената и децата плачещи за баща си болезнено усилваха това чувство, което Кроу с тъга наричаше „вина“. С болка Траск осъзнаваше че се превръща в нещо ужасно — вампир със съвест.

Артуа обаче гледайки жената с децата не виждаше ужасени хора, а просто храна. С типична за вампир ловкост той скочи и се нахвърли върху жената. Да... тя изглеждаше най — сочната. Без да осъзнава какво прави, воден от инстинкта си, Кроу се нахвърли върху чернокосия вампир преди той да успее да си забие зъбите в врата на дамата. Двамата се сборичкаха и Артуа разярен и гладен за малко да захапне Траск. Кроу, осъзнавайки че единствената му възможност да се спаси е ако убие другаря си извади от джоба сребърен нож и го заби в корема на Артуа. Той изгоря и от тялото му остана само пепел.

Белокосият вампир се огледа и видя че майката с децата вече е избягала. После се замисли. Току що той беше убил вампир. И то не кои да е, а сина на един от висшестоящите в Общността на Вампирите. Знаеше че макар и самият той да е Капитан на Армията на вампирите (което беше висок и уважаван пост) го очакваше ужасна судба за стореното. Сега Кроу беше на 111 години и беше един от наиталантливите млади вампири, поне според думите на самият Президент на Общността, макар и в сравнение с повечето „нормални“ вампири въобще да не беше чак толкова млад.

Но вече беше късно... Траск осъзнаваше че единствения начин да се спаси е да живее в изгнание. Странно защо, но осъзна че не е чак толкова недоволен от това, което се случи току що. Макар и според Общността да няма вампир със „съвест“, Кроу беше виждал много вампири, умряли заради това че са се отказали да обиват хора. А сега той беше такъв. Изпитваше вина за това че в продължение на 105 години се е хранил като е убивал невинни хора, повечето от тях със семейства. От около 3-ч месеца дори сънуваше кошмари, в които духовете на убитите от него го нападаха и го разкъсваха. Опитваше се да не обръща внимание на всичко това, но днес всичко се обърна с главата надолу. Той просто не можеше да гледа как Артуа ще убие горката жена, а след това и децата и. И в опита си да го спре го беше убил... да... сега вече Кроу Траск бебе напуснал Общността и беше свободен вампир, живеещ в изгнание.

И така 9 месеца той живя, като обикаляше различни градове и се хранеше с животни в горите. Днес навършваше 112 години, но за хората си бе обикновен младеж на 19.

Вървеше по една тъмна уличка в покрайнините на един голям град. След малко щеше да навърши 112 години. Бяха изминали около 9 месеца от както беше „напуснал“ Общността. Беше се заклел да не близва повече човешка кръв освен в краен случай или ако човека не беше вече мъртъв. Сега се прехранваше само с животинска кръв и живееше главно по горите, където имаше доста „храна“. От време на време (както например сега) обикаляше из близките градове и научаваше какво става по света.

Изведнъж нещо привлече вниманието му. Нещо като сянка, която леко се размурда и изчезна след като Траск спря. Белокосият вампир

бръкна в джоба си за да се увери че ножа му е налесно и внимателно се огледа. чу лек шепот точно зад гурба си:

— Честит рожден ден, Кроу. — Траск се обурна, но не видя никои. Изведнъж интуицията му подсказа да се мрудне и той се хвърли настрани, избягвайки един летящ към него камък с големината на главата му. Кроу извади сребурния си нож и видя нападателя. Както и предполагаше това беше вампирът Амос Радбърн — един от малкото, които знаеха първото му име, Майор в Армията.

— Ооо, Амос. От кога не сме се виждали. Близо година, а? — Кроу беше опитен боец и не се страхуваше от Радбърн. — Как вървят нещата Там?

— Не смеи да споменаваш Общността, предателио! Винаги съм знаел че си мекушав идиот, винаги!

— Но винаги си бил с по-нисък ранк от моя, винаги си бил мои подчинен — каза злобно Траск — Но сега предполагам са те назначили на моя пост, като Капитан. Или като се замисля... щом си тук и сега, май не са те назначили, а?

— Назначиха онзи идиот Тревър Хъл, но все едно. Сега аз ще доставя главата ти лично на Пресидента и ще стана Генерал!

— Нима си вярваш? Ти никога няма да станеш добър боец.

Разярен, Амос се нахвърли върху Кроу, които ловко отскочи на страни и ритна Радбърн в гърба. Майора се изправи и отново атакува, но със същия неуспех.

— Хора вече не убивам, но вампири... — промълви Кроу. След като Амос се отказа да го повали на земята и извади пистолет, Траск реши да действа бързо и прати ножа си право към сърцето на Радбърн. Тои обаче отскочи на страни и ножа се заби в ръката му. Без да чака повече, Кроу се нахвърли върху гърчещия се от болка вампир и му изпи кръвта. „Вкусно“ — каза на себе си белокосият вампир след това погледна часовникът на ръката на Амос. Беше вече 23 часа. Кроу Траск, вече бе на 112 години.

— Кътър-чу се дълбок глас... няколко човека стояха в дълга бяла зала... с две врати една в дъното и друга точно пред тях... всъщност това не бяха хора, а ангели и това не беше гласа на кой да е, а както сами се досещате сигурно... да на Господ... при думите му един от Ангелите се изправи, загаси цигарата си и тръгна към вратата... отвори я и срещу него седеше... да старец с дълга бяла брада, а до него

Исус... точно както сте го виждали на всичките му икони и тем подобни...

— Здравсти шефе... — усмихна се Кът и погледна със ледено сините си очи Бог, погледна Христос и му намигна, показвайки, без стареца да го види, цигарите си... знаеше, че Христос също пушеше, само че тъй като трябваше да служи за пример баща му не му даваше...

— Сте престанещ ли да го дразниш а... — обади се Господ... Кътър скри цигарите си и се захили... — за... хмм... от колко време си тука...

— Еми след 2 седмици сте стана 500 години шефе...

— Да значи за 500 години от както си прекъснал земния си живот на земята не се ли научи че:

Първо — тука не се пуши...

Второ не трябва да ме наричащ шефе и

Трето... трето не се сецам но сте ти кажа, когато ми дойде на ума...

— Е вече си старичък... — избъзика го Кът...

— А да и трето не трябва да се бъзикаш с мен.

— Че аз почти не се бъзикам...

— Офф — въздъхна тежко Господ — с теб не може да се излезе на глава... — след, което се уммихна... — между другото имам нова мисия за теб...

— Шефе ся за какво ще ме прасташ на земята... ай моля ти се остави ме тука да си поживея... последния път като бях всички се молеха да отиде сина ти... айде стига толкова си го пазил...

— За него ще има време... не е дошъл момента още...

— А кога сте дойде след осте 2000 години така ли...

— Ти не се бъркай където не ти е работата...

— Добре... — каза смирено младежът... — каква сте е мисията...

— Ще разбереш...

— Шефе и миналия път така ми каза и така и не разбрах каква ми е мисията...

— Но я изпълни...

— Оф добре, а как сте сляза да летя ли до долу или пак трябва да се раЖдам...

Ще летиш този път сте си ангел и на земята...

— Да обаче дано да не ме прасташ да пазя някой... ония тъпанар беше ужасен. .беше магнит на беди направо... лазеше ми по нервите... чак на мен ми идваше да го убия...

— Сега не трябва да пазиш никой... трябва да помогнеш на някой... сте разбереш на кой и с какво...

— Добре... хайде чао ви-след което се обърна и излезе през друга врата... беше се оказал на ръба на един облак той разгърна криле и скочи... падаше известно време, след което размаха криле и полетя... след известно време тупна леко на земята и скри крилете си... огледа се и видя, че се намира по средата на някаква малка равна полянка... от всякъде го заобикаляха дървета...

— По дяволите-измърмори той... извади от джоба си цигара и я запали... гората напомни за майка му... той избърса окото си от което се стече самотна сълза огледа се избра посока и тръгна...

Когато Джури била на 5 години цялото ѝ семейство било избито (майка ѝ, баща ѝ, брат ѝ и сестра ѝ). Отрасла в сиропиталище, докато не навършила 14 и една вечер си събрала багажа тайно и избягала с ясната цел да открие виновниците за загубата на семейството ѝ. Точно тогава започнало и нейното приключение.

От малка Джури била добра и помагала на всички деца в сиропиталището, както можела. Винаги била добра с хората. Възпитателките забелязали, че малката имала големи заложи, а и била симпатичка, и толкова различна от обикновените деца. Обожавала животните, но в дома не било позволено да се отглеждат домашни любимци, което я натъжавало понякога, защото си нямала приятел. Другите деца я смятали за странна, защото местила предмети само с мисъл. Сигурно ги било страх и затова страняли от нея.

Ноца когато Джури избягала не била от най-топлите, но се преживявало. Незнаеща накъде да тръгне и объркана тя се лутала из улиците. Няколко вечери по-късно както си вървяла в единия парк чула жалосно мяукане, тъй като обичала животните и била добра душа се ориентирала по звука и намерила малко котенце захвърлено в един

храст. Било на не повече от месец и половина. На цвят било черничко, опашката му явно грубо счупена била къса, под муцунката имало бял триъгълник, а лапичките имали по малко беличко като чехлички. Раната на опашката била леко възпалена, но Джури извадила от раницата си една аптечка, която взела от сиропиталището, и промила и превързала раната на котето. Тъй като било доста симпатично, а тя не искала да го оставя само го взела и продължила лутането си.

Навътре в паркът, който бил голям имало една къща. Там живеела една старица, която Джури посещаваше от време на време и реши да я посети пак.

— Хей, здравей — поздрави момиченцето и се усмихна като влезе.

— Значи дойде моментът. — отвърна старицата.

— Какъв момент? — учуди се тя.

— Като те гледам този път избяга окончателно, нали?

— Ами... да. — отговори Джури, но побърза да се върне на предния си въпрос — За какъв момент спомена?

— Да те обуча, за да можеш да се защитаващ.

— Но на какво да ем обучиш? — продължи да любопитства тя.

— Ти скъпа Джури си вещица, както и майка ти беше. Да, познавах я преди да се случи нещастieto. Тя го предчувстваше и ме помоли да бдя над теб, ако се случи нещо с тях и да те обуча за вещица. Още от малка имаш дарба.

Момичето остана със зяпнала уста и само успя да каже:

— Защо никога не ми каза?

— Няма значение, мисля че ще ти е интересно. — отговори старицата и се усмихна. — Сега ела, дете мое, да те настаня, а като гледам си водиш и приятелче.

Така изминаха две от най-хубавите години на Джури, но след като навърши 16 започна да се чувства несигурна и не на място. Постоянно обикаляше града, заедно с котето то я следваше като кученце навсякъде. Една вечер като се прибра започна да си стяга багажа.

— Хей, да не си решила да си подредиш малко нещата? — попита усмихната старицата, като я видя.

— Не, лельо Маги. Мисля че е време да потърся своето място в този свят и да отмъстя за семейството си. — отвърна ѝ тя.

Това помрачи усмивката на Маги.

— Но ти не си готова още нищо, че си една от най-добрите ми ученички.

— Моля те нека аз реша дали съм готова. Наистина последните 2 години бяха чудесни и ти благодаря, но моля те пусни ме не искам да си ида от тук с кавги.

Старицата въздъхна тежко, но не успя да каже нищо, знаеше, че момичето е право.

След като Джури привърши с багажа си, което всъщност не бе много отиде при Маги и разговаряха надълго и на широко.

На сутринта момичето стана малко преди изгрев слънце взе си багажа и вече порасналото коте наречено Мърфи, и потегли, като за начало към изгрева с надежда да намери покой...

Първите няколко дни прекарани в гората за Рей бяха колкото и интересни, толкова и стряскащи. Демонката определено, обаче, се приобщаваше бързо, нещо което не бе характерно за останалите обитатели. Още през първата нощ зеленооката бе успяла здравата да изплаши един ленив бухал, както и да лиши от вечеря нещастен сокол, прелитащ над гората. Катериците, които имаха хралупа в едно от най-старите дървета, пък напуснаха дома си завинаги след като Рей бе успяла да наводни кухнята отмивайки цялата зимнина на животинките. Това за един демон бяха типичните „кротки и невинни шегички“. Рей бе щастлива, че макар напуснала Ада тя все още бе на много по-високо ниво от другите. Хората, които преминаваха през гората не и правеха особено впечатление. Демонката често се криеше сред клоните на дърветата и оттам ги наблюдаваше, понякога и прочиташе по някоя и друга тяхна мисъл, но те бързо и омръзваха. На бтия ден откакто Повърхността бе станала нейн дом тя бе започнала да съжалява дълбоко в себе си за това решение, но бе наясно, че път назад нямаше. Докато се излежаваше на един от по-високите клони на някакъв вековен дъб, Рей усети странно влияние. Някой приближаваше, но той определено не бе човек. Демонката се заозърта любопитно между клоните. Няколко минути по-късно на поляната се появи странно създание, много приличащо на демон. Рей се подсмихна с прикри зад клоните, така че новопоявилата се да не я забележи. — Здравей! — бодрият глас на Рей изтръгна от мислите създанието.

— Кой е? Покажи се! — извика то и се заоглежда наоколо.

— Ха-ха-ха! — изкикоти се със звънлив детски глас Рей. — Намериме, де!

— Веднага се покажи! — очите на създанието започнаха да искрят заплашително.

— Оооох, стига... Много си скучна-Рей скочи от дървото и се приземи меко пред създанието-Хей, та ти си демон! — изненада се тя. — Наистина си демон, не съм сгрешила.

Рей плесна доволно с ръце и се усмихна широко, а зелените и очи заискряха с детска невинност.

— Не ме обиждай! — изрепчи се насреща създанието и скръсти ръце. Демонката се стъписа. Изви глава надясно, след това наляво, завъртя се около създанието, издигната на 20 см. от земята и рече:

— Но... но... как? Та ти приличаш на демон... А и защо да те обиждам, нали и самата аз съм такава-гласът на Рей показваше нейната обърканост. В доста ситуации демонката би съумяла да прикрие емоциите си, но сега никак не бе сигурна в това, което правеше.

— Ти си демон?! — отвърна и с отвращение непознатата — Какъв позор!

— Какво си тогава ако не си демон? — попита Рей и присви злобно очи. — Определено не си човек.

— Аз съм Ангел-заяви високомерно другата.

— Ангел?! — този път отвращението се изписа по лицето на Рей-Какъв ужас... Впрочем, представях си ви облечени в бели дрехи, със сияещи усмивки, пухкави крила и ореоли над главите, също така бях чула, че по цял ден лентяйствате, излежавайки се върху някой облак със златни арфи в ръцете. — заобяснява набързо демонката.

— Аз не съм обикновен Ангел, аз съм Обречен Ангел-дооточни се непознатата.

— Ха-ха-ха! — изсмя се Рей-Още по-лошо-ти си прокълната-демонката изглежда бе доволна от познанията си. Ааронката се смръщи. Знаеше това идеално и въобще не и се искаше да и го напомнят. — Впрочем, аз съм Рей. — поде по-бодро демонката и все така усмихната подаде ръка. За миг непознатата се замисли, но изглежда прецени, че един палав дух не е чак такава беля, а и може би тя знаеше път, който извеждаше от гората. Вече 3ти ден ааронката се въртеше като в омагьосан кръг, сякаш самото Провидение бе пожелало да я срещне с Рей.

— Е, добре де-измърмори тя-Аз съм Алексис. — бегла усмивка се появи на лицето и и тя се здрависа. — Между другото, ти какво търсиш тук? Да не би да имаш за задача да предизвикаш някой горски пожар? — тя се вгледа в огненото кълбо, с което се бе заиграла Рей.

— Всъщност не... Напуснах Ада и сега се чудя какво да правя. А ти? Сигурно търсиш начин да развалиш проклятието над себе си и над подобните на теб-отгатна Рей

— Да... Нещо такова-отвърна неуверено Алексис, не смяташе, че прекалената искреност проявена пред една демонка. — Между другото, да знаеш накъде е изходът от тази гора? — попита малко по-любезно ааронката.

— Ако трябва да бъдем честни-да-отвърна и Рей-Ще имаш ли нещо против да дойда с теб? — изръси без да се замисли тя.

— Ами-започна Алексис готова да откаже.

— МОЛЯ ТЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ... Тук е тооолкова скучно, минават само някакви бездарни хора и животните, дори бухалите, вече не са ми интересни.

— Ех, добре де... — въздъхна Алексис и извъртя очи към небето, от което се виждаха само малки къстчета през купола от листа.

— Страхотно! — възкликна Рей и подскочи, оставайки на около метър във въздуха.

Алексис се смръщи, като малка бръчица се появи между веждите и. Тя изсумтя и прецени, че тази седмица можеше да се назове в нейния Живот като „Седмицата на срещите“, някои от които не чак толкова приятни за нея. Няколко дни, точно преди да сметне за добре да навлезе по-надълбоко (без MPS) в гората, ааронката се бе срещнала със същество, чиято Съдба в общи линии бе да я следва. Точно така. Когато напусна Полетата, Алексис дори и неподозираше, че през първата седмица от пътуването и ще и се стоварят толкова много неща. Застанала на една от селските оградки, които се срещаха доста в селището (чието име не знаеше и в което се шляеше за известно време), тя тъкмо подреждаше разхвърляните мисли в главата си, когато някъде около нея се разнесе звук, подобен на щракването от фотоапарат. Алексис отначало не му обърна вниманието, което заслужаваше, ала не след дълго звукът сам си го поиска и то настоятелно. Сякаш около нея се разнесоха множество стъпки, или поне на такива приличаха. Ааронката имаше глупавото чувство, че

някой или нещо тича във въздуха и то шумно. После заключи, че просто полудява, но за нейно щастие не се оказа права. Звукът се повтори и някъде над нея изпадна създание, безумно приличащо на фея, само дето и липсваха пърхащите крила. Е, Алексис, можеше да се премири и да мине и без крилата-и без това и самата тя не притежаваше такива. Пък и откакто напусна Полетата забеляза, че зелените рогца, които принципно си висяха на главата и, бяха изчезнали от само себе си.

— Какво пък си ти?! — думите сами се изрониха от устата ѝ. Нея не я интересуваше особено дали звучи грубо.

— Аз съм Лин-Лин-отвърна съществото и впери големите си синкави очи в Алексис. Ааронката се почувства притеснена от този втренчен поглед. После, след като заключи, че явно създанието няма никаквото намерение да отмести очичките си, започна да го оглежда любопитно. Лин-Лин имаше лилава коса, прихваната с огромна фльонга в същия цвят. Беше облечена в бяла рокличка, чийто краища бяха извезани с виолетова линия. Кльощавите и крачета се подава изпод нея и бяха обути в бели обувки, приличащи по-скоро на чорапки.

— Ти ли... ами... ти ли... — Алексис се чудеше дали щеше да прозвучи налудничаво, ако я попита: „Ти ли тичаше във въздуха преди малко?“, но в крайна сметка какво я интересуваше — Твои ли бяха стъпките преди малко във... във въздуха?

— Ами, да-простоватично отвърна другата, като не отместваше погледа си от ааронката-Извинявай за шума. Сигурно си се стреснала. Все пак не всеки ден можеш да чуеш стъпки над главата си, нали? Хихи-създанието се засмя със звънлив смях и очите и станаха като малки цепнатинки върху бялото и лице, но изражението на Алексис си остана все така студено-Както и да е. Все пак извинявай. Не мога много да се ориентирам, когато ходя... особено ако не е по земя, сещаш се. Та все обърквам пътя, но... хм... Нали ти си Алексис, Обреченият Ангел, напуснал Полетата? — попита ненадейно Лин-Лин и лицето и стана ненадейно сериозно.

— Да. Защо? — съвсем се обърка Алексис, като заключи, че днес определено не и ден за подреждане на мисли.

— Пфу-отдъхна си феята без крилца-За малко си помислих, че отново съм се объркала.

— И все пак защо съм ти? — запита този път нетърпеливо другата.

— Защото съм тук, за да те напъствам.

— Ти? — опули се насреща и Алексис и се се изсмя, само където нейният смях беше остър и някак неестествен.

— Да, позна-пренебрегна учудването и Лин-Лин-Идвам, за да ти помогна да отриеш този, в който ще се влюбиш. Толкова пъти си ме сънувала, та си мислих, че ще се сетиш, ала явно съм се объркала... — замисли се съществото и започна да си мърмори под носа-Е, да, все пак... Нали се явявах като силует... Да, сигурно затуй не се е сетила...

Алексис премигна, след това разтърка очи. Сигурно сънуваше или съзнанието и си правеше лоша сега с нея. Ала дълбоко в себе си знаеше, че дори да си зашлеви и шамар, Лин-Лин щеше да си стои пред нея.

— Тебе ли сънувам? — не успя да прикрие разочарованието в гласа си-И защо?

— Нали ти казах-'щото ще ти помагам да откриеш любимия си. Онзи, който ще се влюби в теб. Така ми е наредено.

— Значи ти... ти идваш от Гореве? — Алексис изви очи към Небето, а феичката кимна отвърдително.

— Обаче не си мисли, че ще ти казвам какво точно да правиш. Ще ти казвам загатки и те ще ти помагат. Ако ги решиш правилно, разбира се-Лин-Лин и смигна. Явно смяташе това за забавна игра. — Ето я и първата... — създанието извади от джобчето на роклята си бял лист и зачете отчетливо:

„Вземи ти първата и втора буква от името на мястото, където не си била, ала ще се завърнеш там, после прибави към тях третата буква на името, с което сега се назоваваш ти, и като за финал, кажи коя е втората буква на мястото, където си била, ала не ще се завърнеш...

Събереш ли ги така, и подредиш ли ги с усет, ще узнаеш, че има неща, които се намират в ###“

— И защо трябва да правя това? — с досада запита Алексис.

— Защото така трябва. Като решиш загатката ще получиш мястото, в което трябва да отидеш. А, сега трябва да вървя. И без туй закъснях...

Чу се пак онзи звук, като от щракането на фотоапарат и Лин-Лин изчезна във въздуха, а листчето бяла хартия попадна в ръцете на

ааронката...

Сега, вече запознала се с Рей, Алексис отново държеше загатката в ръката си и бърчеше чело в усилие да я разреши... Изглежда новата и позната също забеляза това...

— Хей какво е това? — попита демонката и андърна изад рамото ан Алексис.

— Нищо-отвърна рязко ааронката и понечи да прибере листчето в джоба си.

— Не е нищо дай да видя... — настоя Рей.

— ного си нахална-сопна и се Алексис.

— Ами все пак съм демон-заяви Рей и се усмихна широко-Ние сме такива, не търпим откази, но защо ли въобще се мъча по този начин-тя се закова на едно място и затвори очи.

— Хей! Какво правиш? — Алексис се стресна, знаеше, че от създания като Рей можеше да се очаква всичко.

— Хмम्म-изсумтя Рей и скръсти ръце без да отваря очи-За каква загатка става дума?

— Ти ти... от къде... как би могла... — обърка се Алексис.

Рей отвори очи и рече:

— Има още много да учиш Александра... много... — отекчено провлачи тя.

— Името ми е Алексис-поправи я аарнката.

— Добре де... Алексис-изсъска Рей-И все пак... да с епохваля мога ад чета мисли, така, че недей да мислиш за онова дребно създание и неразбираемата загатка която атка и не прочетох, ако ен искаш д ати човъркам в милсите.

— Това не е честно-Алексис се смръщи.

— Защо да не е честно... ти не искаш да ми кажеш, тогава аз ще разбера сама...

— Уфф стига остави ме на мира... — ядоса се Алексис.

— Ок. Чао-махан с ръка Рей и тръгна в обратната посока.

— А аз как ще изляза от тази проклета гора? — попита Алексис.

— Ами неznam-отвърна и Рей и се загледа в ноктите на ръката си, сигурен знак, че всъшност не мислеше за това за което говореше. — Това е твой проблем, ти ме гониш и аз си тръгвам-кичури тъмно лилава коса прикриваах дяволитата усмивка разляла се по лицето ан демонката.

— Добре де... добре може и да ти кажа... по-нататък — обеща Алексис.

— Добре... не сме далеч... скоро ще се озовем в град с много хора, да не вземеш да се уплашиш-предупреди я Рей, а ааронката само изсумтя пренебрежително. Двете продължиха пътя си. Алексис предпочиташе мълчаливо да върви, но останови, че в компанията на Рей това щеше да и е много трудно. Не след дълго както еб и обещава демонката двете се озоваха на сред шумно шосе... определено в другият му край се виждаха много от тези които бяха наричани пренебрежително „хора“.

Докато двете „спътници“ бавно крачеха към малкото селце, където живеяха така наречените „хора“, те не подозорираха, че съвсем скоро ще открият своя нова „спътница“, или просто една непозната... красива и прокълнатата да изпитва върху себе си онова тъй красиво и същевременно коварно чувство наречено Любов. Да... тя пътуваше и търсеше Сърцето си някъде из необиятния Свят, или по скоро онзи, който бе „окраднал“ сърцето ѝ преди много много години.

Рей и Алексис се опътиха към стара и порутена сграда, която трябваше да бъде староприемница, ала нямаше особено уютен вид. Когато отвориха дървената скърцаща врата двете „създания“ се озоваха в една мъглива и опушена от цигарен дим стая... по принцип това бе кръчмата, където се събираха „низшите“ същества (хората имам в предвид). И там те подслаждаха живота си с примитивните си удоволствия. Когато демонката и прокълнатата застанаха на прага на „кръчмата“ всички присъстващи се извърнаха към тях. Старците извърнаха поглед от комарджийската си игра и захапали дървени лули се впериха в създанията. Бяха единствени. Те винаги бяха единствени. Рей хвърли злобен и коварен поглед на зяпащите с което ги накара да се върнат към старите си занимания.

Алексис и Рей седнаха на една значително отделена от другите маса в ъгъла на заведението, което си имаше и своите предимства — от там можеха да държат под око всичко... посетителите, бармана, дори паякът, който плетеше мрежата си над малкото мръсно прозорче в дъното на помещението. Погледът на Рей се закова в една странна личност... странна ли казах? По скоро тайнствена. Беше облечена в тъмно-лилав плащ, а дългата ѝ бяло-сребриста коса от време на време се показваше от голямата качулка. Стоеше на бара. Не пиеше нищо. Не

разговаряше с никой. Просто стоеше като камък и от време на време от плаща ѝ се подаваха белите ѝ пръсти, които нервно потрепваха. Рей живо се заинтересува от тази личност... явно бе от тяхната „порода“. Скиталка...

Едва вечерта, когато заведението започна да се опразва и съдържателя започна да обръща столовете с краката на горе, „тайнственицата“ се помръдна. Всички тези часове бе прекарала в съвършен покой... стана и се зави по плътно с плаща си ала Рей и Алексис, нямаше как да не забележат, невероятните ѝ ярки сиво-сини очи. Блестяха точно като сребро...

Алексис и Рей я последваха, чак до гората... беше тъмно, но Тя явно не се страхуваше от опасностите, които можеше да срещне в този мрачен Лес. Алексис и Рей ускориха крачка. Сякаш нещо ги теглеше към тази Страница. Тъкмо когато бяха толкова близо до нея Тя рязко се обърна.

— Кои сте вие и какво искате? — гласът ѝ бе тих, спокоен и много мелодичен. Сякаш „изпя“ тези думи... такава нежност... такава мелодичност!

Рей я погледна със „отровните“ си очи.

— Просто искахме да те предупредим. Тази гора е опасна и денем, камо ли нощем... — Алексис се обърна към сребристокоската.

Тя примигна. Войнственото ѝ на пръв поглед изражение премина в мека усмивка.

— Благодаря.

Беше найстина много красива... даже неестествено красива. Тя свали качулката си и лицето ѝ се огря от лунната светлина, а косата ѝ проблесна и падна чак до бедрата ѝ.

— Аз съм Лиодайн...

— Ти да не си...? — колебливо поде Алексис.

— Нимфа. Да!

Трите бяха застанали една до друга и говореха когато от едно дърво се чу шум. Рей веднага помириша демонска кръв и тихо съобщи на другите две. Изведнъж се чу глас:

— Интересно 3 жени в гора като тази по това време. Още по-интересно — едната е демон, другата нимфа, а третата не знам каква е, но не е човек всеки случай.

— Излез който и да си. — каза Алексис

В този миг от едно дърво се показа Фейнт висящ надолу с главата крепящ се само с опашката си.

— Кой сте вие и какво правите в тази гора. Забранено е да се влиза.

— Аз съм Рей от...

— Ада доколкото виждам си демон и то могъщ макар да не знам нищо за вас.

В този миг Рей направи огнена топка и я хвърли към Фейнт. Той ловко скочи и се прехвърли в клоните на съседно дърво.

— Мразя да ме прекъсват. — каза Рей, но в този миг един нож премина покрай нея и раздра дрехата ѝ.

— Не ме карай да те накълцам не ми пука дали си демон или не. Мразя демоните.

— А както гледам и хората. — каза Алексис

— Не всички има и добри сред тях макар и да са рядкост. Най — много обичам дърветата. Само там се чувствам добре. Междудругото аз съм Фейнт.

— И си демон котка. — каза нимфата.

— Само наполовина. Другата част е човек. А ти си?

— Лиодайн, горска нимфа.

— Че то има ли друг вид. — прекъсна я Рей.

— Да има и водни, хората им викат русалки доколкото знам.

— Нимфа си значи кажи ми каквоказва гората. Макар да имам чувствителност към природата усещам, че е разгневена.

— Ами момент... — след двуминутно мълчание тя казва — Ядосана е на Рей, че е дразнила обитателите, но имаше и нещо за сънища което не разбрах.

— Сънища да не са моите. — попита Фейнт — Наскоро сънувам някакви странни хора. Един от тях беше ти. — посочи той нимфата.

— Хм. И да и Нне каза, че имало и твой но имало и други сънища.

— Звучи налудничаво. — каза Алексис.

— Съгласна съм. Та би ли слязъл оттам. — каза Рей.

След като слезе той ги поведе на една полянка където бе направих малък огън и четеримата седнаха около него за да се стоплят разказващи си всичко което им бе станало през последните дни...

— По дя... — Кът се усети и се покашля-мамка му... — поправи се той и спря няколко клона които бяха на път да го ударят през лицето... — къде пак ме заби шефа... на кой ще помагам тук... в тази забравена от всички вековна гора... изведнъж той чу гласове... погледна на горе и каза:

— Рабрах ти намека... явно не от всички... благодаря ти-добави иронично ангела...

[1] Хавродемон — най-висша степен като при Ангелите е да си Арахангел. ↑

[2] на Древния език означава „различна“. ↑

[3] аарон-букв. означава Ангел на Сатурновия ден. Понеже планетата Сатурн повечето гадатели я смятат за предзнаменование на неприятности, прокоба и т. н. Обречените Ангели се прекръстили така след като били прокудени. ↑

* * *

Рей подуши въздуха надуваше нечия кръв...

— Ангел наблизо-каза тя и сбърчи лице...

— Да аз-отговори Алексис...

— Говоря за истински Ангел... в смисъл, който не е проклет... точно сега ли? — тя се огледа...

— И какво толкова-попитаха Лиодайн и Фейнт...

— Случайно идвам от ада... дяволът и... — демонката се запъна — Господ са един срещу друг и е прието да ги мразим... плюс това последния път мисията ми бе провалена от един такъв... беше преди много време но все още си спомням че обичаше да пуши... много... — името му изплува в главата й... — а да и се казваше Катър или Кътър... не мога да си спомня точно... — тя се усмихна...

Храстите до тях се размърдаха... и оттам се показва мъжки силует... той влезе в обсега на светлината и те забелязаха няколко кичура от русата му коса да се поклащат пред очите му... всички го гледаха учудено... само Рей се засмя... те рабраха веднага че това е Ангел... той ги изгледа с ледено-сините си очи...

— Здравейте-усмихна се топло той... беше разбрал че това не са обикновени хора, а висши създания като него... той погледна Рей и се засмя казвайки:

— Доста време мина а... — след това взе цигара Рей хвърли още едно огнено кълбо. То прелетя на сантиметри от лицето на Кътър, но точно толкова за да може да си запали цигарата от него...

— Да доста време но явно ти все още не си се отървал от този вреден навик-подхвърли демонката и закачлив пламък се появи в очите й...

— Е да... ама и ти не си много добре с всичкия този дим там долу...

— А да и не си загубил глупавото си чувство за хумор...

— Ще приема това за комплимент... е как си... не сме се виждали от много време... хммм всъщност от 500 години... след онзи бетствен случай... тогава се опита да ми провалиш мисията а... но разбрах че и двамата печелим... сега той се пече в ада нали... така

става като лазиш по нервите на ангел... — той опъна жадно от цигарата и издиша дима... — е как я караш...

— Еми както обикновено... мотам си се и гледам да объркам колкото се може повече работите на шефа ти...

— Е не му ли стигам само аз та и ада се намеси...

При това всички се засмяха...

— А няма ли да ме запознаеш с новите си приятели...

— Ъ ти нали имаш уста...

— Аз съм Кът...

— Кътър-поправи го Рей...

— Да но обичам да ми викат Кът... — каза и през смях той...

— Аз съм Фейнт... наполовина котешки демон...

— Аз съм Лиодайн... и съм горска нимфа...

Кът се приближи към Алексис...

— Аз съм Алексис-каза момичето...

Кът усети, че имат нещообщо... и каза:

— Нека позная... ти си обречен Ангел...

— Да — каза печално момичето...

— Приятно ми е да се запозная с всички от вас... ама да ви питам някой нуждае ли се от помощ щото шефа мепрати с няква цел тук ама хал хабер си нямам каква е тя... никой не му отговори...

— Е нищо... ще се мотам с вас до някъде пък дано получа някакъв знак... — той седна с всички покрай огъня и разказа историята си след това изслуща и техните...

Когато дойде редът на Алексис, всички впериха погледите си в нея. Ааронката изпита натрапчивото чувство, че я гледаха под лупа и следяха всяко нейно движение. Това я стресна, което доведе и до гнева, надигащ се в нея.

— Ами, аз съм Обречен Ангел и живея в Гаснещите Полета-каза набързо тя като избягваше да гледа в нечий очи и най-вече тези на Рей-нали съществото имаше навика да чете мисли.

— Това вече всички го знаем-намеси се Кът. Алексис имаше чувството, че той никога не се разделяше със своята цигара, което я подразни допълнително. Тя се загледа немиждащо в дима, който

излизаше всеки път, когато Ангелът си дръпваше и се виеше нагоре, превръщайки се в малки сиви облачета.

— Е, то пък какво повече има да се казва-мъдро отбеляза демонката-Нали всеки знае тяхната Легендна... Че много обичали да превземат човешките сърца и най-накрая ги изгонили от Горе... било „най-разпространената Легенда“-при последните си думи Рей изви лицето си в болезнена гримаса, сякаш цитираше доста неприятен за нея индивид.

Този пък Алексис слушаше внимателно и изпита някакво чувство на успокоение-значи никой от тях не подозираше дори за сънищата, които спохождаха всеки Обречен Ангел и за същността на тяхното значение. Не знаеше защо-но това и действа добре. Тогава, думите на нимфата, и се стовариха отгоре като бая тежък камък.

— А на къде си се запътила? — „изпя“ въпроса си Лиодайн и се взря с искрящите си очи в ааронката-от тях вече нямаше как да избяга.

— Просто... — Алексис се смръщи и отново бръчицата се появи между веждите и. — Просто се разхождам-завърши предизвикателно тя, сякаш ги подканваше да и кажат, че лъже. Но никой не изрече и думичка, което и се стори доста странно. Тишината и изглеждаше потезка от всичко останало, което можеха да кажат неочакваните и спътници и ааронката искаше да се отърве възможно по-бързо от нея. Тя я подтискаше и смазваше като тежък товар, поставен на рамената и. Вече не издържа и без да казва нищо стана. Вгледа се завиждащо в крилата на Кътър. Дали някога и тя щеше да има такива и да усети какво е чувството да летиш? Свъси се още повече, ако това въобще бе възможно. Тъй като явно никой нямаше намерение да наруши тишината и Алексис не щеше да го направи. Без да се усети, краката и сами започнаха да вървят безцелно. Ангелът забеляза това и попита:

— Ей, накъде тръгна?

— Никъде. Ще се поразходя-безразлично отвърна ааронката, увъртайки кичурче от ливата си коса на пръста си.

— Ох, остави я-Рей махна с ръка-Ще се върне, знам го.

— И откога вече можеш да предсказваш какво ще направя? — озъби и се Алексис, а гневът започна отново да се издига на вълни в нея. Демонката се изсмя и се зае да си играе с ново къльбце огън. Ааронката изръмжа, присви очи и след като се обърна на пети, тръгна накъдето и видеха очите.

Гората и наоколо беше спокойна и сякаш тя я „пореше“ с яда си. Изпод забързаните и стъпки се издигаше прах от пътеката, по която бе поела, но Алексис не обръщаше особено голямо внимание на този факт. Беше пъхнала ръце в джобовете на дрешката си и по едно време напипа в левия някаква хартийка. Любопитството я обзе и тя я извади (хартийката, де). Беше същото листче, дадено и от Лин-Лин, само че сгънато на две. Понеже и без това си нямаше друга работа, ааронката го разтвори и тихичко зачете първия абзац:

— „Вземи ти първата и втора буква от името на мястото, където не си била, ала ще се завърнеш там...“ ...Какво ли можеше да значи това? — запита се тя. — Кое може да е това място... Да видим-без да се усети, се настани при клоните на едно старо дърво, покрити с мекичък мъх. — На кое място не съм била, но искам да се завърна там... Хммм... — сякаш в главата и осърдно работеха чаркове, а самата тя се мръщеше на хартийката. — Ами, да! — рече след малко Алексис-Небето... Точно там искам да се завърна... Значи първите букви са „Н“ и „Е“ ... Да видиме следващата част от загатката сега... „...после прибави към тях третата буква на името, с което сега се назоваваш ти...“ Назовавам се Алексис... — сигурно би изглеждала доста смешно, казваща на себе си името си-Хммм... Но това не може да се нарече точно назоваване, защото просто това ми е името... По-скоро... думата трябва да е аарон... Точно така, аарон... Следва, че третата буква е... „Р“ ...До тук думата е... Аммм... Н-Е-Р... — засрича ааронката и след което проследи с поглед последния абзац от гатанката — „...и като за финал, кажи коя е втората буква на мястото, където си била, ала не ще се завърнеш...“ ...Това вече е лесно! — плесна с ръце тя-Идвам от Гаснещите Полета... Думата е... НЕРА? Какво пък значи НЕРА? — Алексис се смръщи. Беше объркала нещо. Тя се върна назад, като се увери, че е сигурна за последните две условия, ала със сигурност не и за първото. — Може пък да не е точно „небе“... Как още наричат Небето? — ааронката погледна нагоре-Рай? Не, май не е това... Горе? Я да видиме... Думата е... Г-О-Р-А... Гора? Ами, че аз съм в гора. Значи без да искам да съм отишла на правилното място... А, сега? — огледа се и чу нечий стъпки. Някой от неочакваните и спътници я бе проследил и това беше...

...Фейнт. Той стъпваше тихо и може би не би го усетила ако не беше стъпил върху една пръчка и я бе счупил.

— Какво правиш тука. — попита го тя.

— Какво друго разхождам се и полюбопитствах какво пише на това листче. — и посочи той се така стоящ листчето в ръцете на Алексис.

— Нищо. Това е лично.

— Както и животът ти. Май не искаш да споделиш истината с тях нали. — каза той с нескрита усмивка. — Знам, че има още неща неспоменати в легендата.

— Но откъде...

— Лесно. Понкога е преимущество, че мога да разговарям с котките. Те разбират хората и един ден срещнах и разговарях с една чийто собственици имали предци който са виждали и даже разговаряли с Обречен Ангел преди да се ... хм... изпепели. Този мъж видял ангела записал цялата случка в един дневник и така поколения по поколения предавали тайната. Повечето млади момчета и момичета толкова ви съжалявали, че си мечтаели да срещнат някой от вас да се влюбят и да премахнат това проклятие от вас.

— Виж не ми пука откъде си го научил, но не го казвай на никого. Това е тайна която не трябва да се научи. О и по — добре не си мисли за нея когато си в близост до Рей защото може да чете мисли.

— Благодаря за съвета. Това обяснява защо се засмя когато се замислих за семейството си и брат си, явно и е доставило удоволствие все пакдемоните ги бива само в това да правях хаос и да му се наслаждават.

— Явно да. Е би ли ме оставил искам да си помисля за някой неща.

— Добре както искаш. О и ето нещо от мене. — той и подаде странна свирка. — само котките и кучетата могат дачуват тази свирка. Ако ти трябвавам или си в беда свирни. — след което той се завърна край огъня и я остави сама с мислите си...

— Вие ангелите сте много наивни-заяви Рей и притвори очи облегнала се на едно дърво.

— И защо реши така-изръмжа на среща и Кът.

— Ами... погледнете се само... вместо да се наслаждавате на глупостта на хората и да си играете с тях вие им помагате само защото някой казал, че това е нещо „добро“.

— Ами вие демоните постоянно сеете раздори, ако не го правехте хората щяха да си живеят спокойно живота без неприятности...

— Да... да... — отекчено се съгласи Рей-И ти щеше да си безработен-тя се усмихна лукаво, оставайки все така със затворени очи.

— Чудя ти се като си толкова добра в раздорите... поне така твърдиш де... защо напусна Ада? — бе ред на ангела да се усмихен лукаво.

— Всъщност-Рей се поизправи и отвори очи-И аз неznam точно... омразна ми... преди време мислех, че да си хавродемон е забавно анреждаш на другите... сма подбираш мисиите си... но по едно време ми доскуча... започнах да губя представа за какво върша тези неща... и реших да напусна... а и там беше малко горещичко... и шефа беше нещастник от третото измерение-оправда се Рей, но съвсем се обърка след този въпрос. Още не и бе станало ясно защо бе напуснала Ада, но сега бе и в най-необичайната компания... нимфа, прокълата, полу-демон и ангел, за капак на всичко.

— Вие двамата няма ли да престанете? — намеси се най-накрая и Лиодай, нотка на раздразнение се открояваше в гласът и. Сега той не бе тъй звънлив и спокоен. — Някои от вас имат къде къде по-големи проблеми от вашите... погледнете Алексис, само след 100 години та и по-малко ще се превърне в пепел...

— Да... а ти си изгубила Любовта си-подметна иронично Рей. Не я засягаше дали ще засегне тази нимфа, та тя бе постъпвала така със стотици други същества.

Очите на Лиодайн се наляха със сълзи.

— Вие демоните сте безсърдечни. — едв пророни тя.

— Какво толкова пък казва? — недоумяваше Рей

— Няма значение какво си казала, а с какъв тон-бе Фейнт, който туко що се бе появил между дървветата.

— И... с какъв тон го казах? — сопна се демонката.

— Ангелите били наивни-измърмори Кът и се изсмя.

— Ама ти какво... — възмути се демонката и тъкмо щеше да се заяде отново, когато при тях се върна и Алексис.

Рей отвори уста да продължи, но едва бе издала и звук и той беше заглушен от силен пукот, няколко клони от дървото срещу нея се счупиха и паднаха на земята, а миг по-късно там се озова й сияйно

създание. С блясъка на сребристите си косите съществото осветяваше лицата на спътниците, които сега бяха впили погледи в него. То стана, изтупа одеждите си от малките клонки и подпирайки се на ствола на дървото също впери поглед напред, като изучаваше много внимателно създанията застанали срещу нея. Сигурно стояха така близо десетина минути, когато Рей отвори уста и заговори, поглеждайки презрително крилата на създанието.

— Коя си ти и какво правиш тук?

— Аз... съм ангел, казвам се Ники Шау Танчо, но можете да ми викате само Ники. А на вторият въпрос не мога да отговоря, защото самата аз не знам какво правя тук. Както си летях над гората и докосвах с ръка листата, нещо ме дръпна и загубих равновесие. В следващият миг вече бях тук, долу. А вие кои сте?

Рей хвърли поглед към Алексис, която от своя страна погледна към Кътър и Файнт. Точно тогава гласът на Лиодайн проехтя.

— Аз съм горска нимфа, казвам се Лиодайн. Този опашатия е Файнт и е наполовина човек, наполовина котешки демон. Кътър, но по-добре го наричай Кът е ангел, също като теб. Другият ангел в групата е Алексис и...

— Но тя не прилича на ангел — прекъсна я Ники.

— Аз съм Обречен ангел — тихо каза ааронката, на която вече и беше омръзнала до го повтаря.

— Та както бях започнала да казвам — продължи настоятелно Лиодайн — Това е Рей и е демон.

— Демон? — повтори въпросително Ники, но в гласът ѝ не се четеше онова отвращение, с което Алексис го каза първият път, напротив колкото и странно да бе ангелът сякаш беше щастлива, възхитена и дори горда, че стои срещу истински демон.

— Да, някакъв проблем? — ядно попита Рей.

— Не, ни най-малко. Но някой ще ми каже ли, защо такава странна група от същества, представители и на трите свята (Ад, Рай и Земя) стоят невъзмутимо на горска поляна и си говорят? Какво сте намислили?

— Какво правиме тук мисля, че си е само наша работа! — тросна се Рей, когато успя да се съвземе от удивлението, че Ангел може да се възхищава на такива като нея. С тези думи тя целеше да притесни Ники, ала изглежда това явно не се получи. Напротив. Ники

невъзмутимо впери очите си в демонката и Алексис неволно си помисли, че сега тя приличаше много на Лин-Лин. Рей, от своя страна, също се втренчи нагло в Ангела и после продължи с режещ глас-И не ми излизай с тези номера, че „случайно си паднала от Горе“! Ангелите никога не „падат“! Какво искаш?

— Ами, всъщност го правят. Падането, де-обясни делово Ники, придала си вид, че не забелязва връждебността в тона на зелеоокото създание-Но онези с по-нисък чин-абаелите^[1]. Питайте Алексис-нали при нея беше изпратен такъв... Ау! — моментално зениците на Ангела се разшириха от ужас и тя прикри с мъничките си ръчички устата си-явен знак, че бе казала повече, отколкото беше нужно. Сега погледите се приковаха учудващо бързо към ааронката. Отпървом Алексис си придаде вид, че не ги забелязва, ала след минута, вече бе немислимо да се преструва. Всичките-Кът, Рей, Лиодайн и Фейнт я бяха зяпнали и нямаха никаквото намерение да отместят очите си от нея. Ааронката се прокашля, надявайки се да измисли подходяща версия за казаното от Ники, въпреки че и самата тя се питаше защо Ангелът знаеше. Тъкмо отвори уста, за да проговори (макар и да не знаеше точно какво), когато Кът попита:

— Защо не знам, че са изпратили абаел? — Ники махна ръчичките от устата си и проговори. Този път гласът и бе сериозен.

— Защото, не мисля, че тука точно му е мястото за обсъждане на такива важни неща-тя вирна нослето си във въздуха, с което целеше да си предаде допълнителна важност.

— От кога изпращат абаели и на Обречени Ангели? — продължаваше със своите въпроси Кът. Нямаше никаквото намерение да се откаже. Обаче Ники пропусна това покрай ушите си и се заигра с пеперудата, която бе кацнала на ръката и. — Ами ти? — обърна се този път към Алексис и тя се сепна-Знаеш ли защо са го изпратили?

— Аз... — започна ааронката. Точно в момента и се искаше да бъде навсякъде, но не и тука. — Какво въобще те засяга? — рязко попита тя, като видя, че Кътър се кани да запали още една цигара. Ангелът се смути (незнайно защо) и измърмори:

— Просто ей така. Би трябвало да знам. Нали и аз идвам от Горе. Странно-той се свъси и заби поглед в земята. Ники спря да си играе с пеперудката и погледна останалите с бляскавите си очи.

— Еми, така и така си нямаме никаква работа... — заговори тя, а крилата и енергично започнаха да пърхат. — Хайде да огледаме гората, а?

Алексис се досети, че Ангелът просто се опитваше да отклони вниманието от абаелите, ала бе една сред малкото. Останалите закимаха отвърдително... всички, без Рей.

— Аз вече я знам цялата! — невъзмутимо рече тя, ала никой не и обърна внимание.

— Тъкмо ще ни разведеш наоколо-предложи Ники и на лицето и се появи 24каратова усмивка. Демонката измърмори нещо, явно се бунтуваше, ала повлечена от „тълпата“ тръгна по близката пътека, осеяна с безброй много паднали зелени листа, тревички и шума от миналата Есен. Докато вървяха, над главите им любопитно ги наблюдаваха обитателите на тази многовековна гора: катерици, птички. Повечето от тези животинки гледаха възмутено Рей-явно още не бяха забравили поразийте, които бе направила. Алексис подритваше някакво камъче, мислейки за казаното от Ангела преди малко, когато Кът я догони.

— Ей-започна той, търсейки точните думи-Питах се...

— Каквото и да се питаш-няма да ти кажа-прекъсна го ааронката, без дори да го погледне. Не и се разговаряше с никой.

— Ами тогава... — продължи неприятно изненадан Ангелът-Дали...

— Не-безразлично отвърна Алексис, макар и да не знаеше за какво става дума.

— Не мога да разбера защо си си изградила някакви стени около себе си-каза го на един дъх, боейки се да не бъде отново прекъснат. Този път Алексис го погледна, взря се в дълбоките му сини очи и се намръщи.

— Точно ти недей да ми говориш какво съм правила. Нищо не знаеш за мен! — повиши тон тя и забърза напред.

— Може би, защото на никой не искаш да кажеш-подвикна след нея Кът, но ааронката не му отвърна. Отново се беше ядосала и не забави крачка чак след като се отдалечи доста от останалите. Забила все поглед в земята, Алексис усети как невидима ръка я дърпа силно за глезена. Загубила равновесие, тя се препъна и запуска през глава по някакъв склон. Същият склон, който бе вдясно на пътеката им. Не спря

сигурно чак до края му. Беше затворила очи от ужас и изненада и когато ги отвори зърна пред себе си...

— Лин-Лин?! — изненадано проговори ааронката, а всичко я болеше-Ти ли ме дръпна?

— Ами... да-смути се създанието. Беше със същите дрешки, както и предишният път-Извинявай.

— Какви ги вършиш? Защо го направи? — нахвърли и се Алексис.

— Чакай, чакай... — зауспокоява я Лин-Лин и като плесна с ръце, сякаш цялата болка и охлузвания на ааронката изчезнаха.

— Какво направи?

— Абаелски работи-изхихика се-Но да караме по същество, че пак нямам време. Ти разреши загатката, браво! Малко бавничко, но все пак... Както и да е. Ето ти този... да го наречеме-медальон. — тя и подаде лъскаво нещо във формата на продълговато листо.

— И за какво ми е? Вярно, красиво е, ама... — учуди се Алексис като се изправи, все загледана в „дрънкулката“.

— Когато намериш точното му място, пак ще се появя.

— Ама... чакай сега. Какво искаш да кажеш? Много е... неразбираемо. — обаче Лин-Лин не и отговори. Чу се познатото щракване на фотоапарат и абаелът изчезна. Алексис се огледа на всички посоки и след като се увери, че създанието нямаше да се върне, запита:

— Къде ли може да са останалите?

Отговора на въпроса ѝ я чакаше само няколко метра по нагоре. Нечий глас викаше името ѝ. Е този глас много лесно се познаваше, кой друг имаше толкова нежни и същевременно мелодични слова? Нимфата Лиодайн.

— Алексиииис?

— Да! Тук съм.

— Какво правеше там долу? — попита най — очтиво Ники.

— Ами... — замисли се за секунда и в края на крайщата излъга. — ...паднах.

— Падна? — погледна я изпод вежди Рей.

— Да! Просто вървях прекалено бързо и не видях един от изникналите корени. Преспънах се и паднах. — Алексис вече по спокойна на бързо измисли някакво обяснение, като същевременно стискаше медальона в ръката си. Самата тя не знаеше защо не им каза истината. Пък и... какво общо имаха те с нея? Защо трябваше да знаят? При тези въпроси Алексис още по здраво стисна медльона си.

— Но... Алексис там няма никакви корени! — отбеляза Лиодайн.

— Е, и? Не знам дали бяха корени? Преспънах се в нещо!! Какво от това? Сега на разпит ли ще ме подлагате! — обречената се тросна и отново загърби другарите си продължавайки да върви все така бързо на пред.

— Внимавай да не паднеш пак някъде! — подметна през ужасния си злобен кикот Рей.

— Гррр... — Алексис само изръмжа и си продължи нататък.

Каква странна компания? Демон, три ангела, един от които обречен, вещица (Калито с нас ли е?), полу-котарак полу-демон, и нимфа. Всеки с различна Съдба. Всеки с различна цел, и въпреки всичко заедно.

Кръстосваха гората почти цял ден и накрая решиха, че е по добре да останат да пренощуват някъде. Така и сториха. Кът откри малка пещера в която можеха да пренощуват, тъй като според Лиодайн скоро щеше да има страхотна буря. Всеки си заплю място, Кът и Фейнт отидоха да зъберат малко дърва за да запалят огън. Ники отиде да намери нещо за ядене и тъй като на всички им се ядеше месо (с изключение на Лиодайн) решиха да хванат някоя птица или риба от близката река и да я изядат. Лиодайн, която обичаше животинките и всички горски обитатели не бе много съгласна и за това отиде да си набере плодове.

— А къде е Алексис? — попита Нимфата на излизане от пещерата. Единствено Рей бе останала в пещерата и в края на крайщата се оказа принудена да излезе за да намери Алексис.

Сигурно в цялото си желание да бъде сама се е остремила много напред и не е забелзала, че сме спрели за нощувка — помисли си ядно рей, която без какво желание се катереше по малко хълмче. Лиодайн бе права задаваше се буря и то голяма, ако се съдеше по тъмните облаци, все още бледите светкавици по небето и гкухите гръмотевици, които се засилваха все повече и повече.

— Ангели ходи ги разбери-мърмореше си Рей и след миг в ръцете и се появи красива черна роза. Изглежда пламъците и бяха омръзнали. Една от способностите и бе че създаваше малки и безполезни нещица. — Онзи Кът... толкова е нагъл... ами Алексис... втобще ен мисли... хуква на някъд ей след това „Рей ходи да я търсиш“... ами таиз Ники... много е чалната... ужас... гледаме все едно съм Сатаната. — демонката тръсна глава. Бе започнало да се стъмва. — За какво трябваше да се срещам с тези твари, та ние сме толкова различни...

— Сама го каза-режещият глас на Алексис накара Рей да се обърне.

— А ето къде си била-демонката се смръщи-давай да отиваме към пещерата, че не желая да се мокря.

— Коя си ти, че д ами казваш къде да ходя? — сопна и се ааронката.

— Тази която познава това място-напомн рей и се усмихан широко, нещо което много издразни Алексис, но тя предпочете да си замълчи и да последва зеленооката.

— Ето ви и вас най-послед-подвикна Файнт.

— Ммм... риба-демонката почти усети вкусът на ястието.

— Аз я приготвих-похвали се Ники.

— Чудесно надявам се няма отрова за демони в нея-подметна Рей след което се закикоти.

Ники изглеждаше възмутена, но след като хапнаха и демонката похвали кулинарните и умения изглежда остана доволна.

Лека по лека разговорите преминаха към миналото на всеки един. Единствено Рей стоеше на страна и мълчеше. Това бе тема в която нямаше как да се намеси. За първи път от толкова време, демонката усети нуждата от спомени. Тя нямаше минало... Обикновено бе обективна по всякакви въпроси и обичаше да говори, но сега и се налагаше само да слуша за детството на другите, за техният живот до момента, а тя какво имаше 6 години на кръст-остатъкът липсваше... Една сълза се спусна от окото на Рей. Някаква страна болка пониза сърцето и... искаше и се да знае коя е ... да знае кои са родителите и и дали иам брат и сестри, но уви не знаеше...

— я чакайте малко-прекъсна смехът им Алексис-Истина ли е или не съм чуал още прекррасният глас ан нашата демонка? — ааронката

се усмихна злорадо и погледна към Рей, която бе седнала в найтъмнит ъгъл обгърнала коленете си.

— Миналотоми не те засяга Алексис-сряза я Рей.

— Защо? — попита Лиодай-със сигурност са ти се случили куп интересни неща. — поощри я нимфата.

— Незнам... може би-Рей се изправи и напусна пещерата, оставяйки останалите зяпнали от изненада.

„проклета ааронка“-помисли си демонката. на вън вече валеше като з ведро, но дъждът сега бе най-малката грижа на Рей, дори напротив, някак си той успяваше да успокои гневът забушувал във вените и. Сълзите на дмонката се сляха с дъжовните капки.

„Искам да знам коя съм“-помисли си тя след като се покатери ан ендо по високо дърво — „Искам“

— Винаги съм смятал демоните за странни, но не съм предполагал, че са и напълно неразбираеми-заразсъждава на глас Кът в пещерата, а екотът от каменните стени удвои гласа му много пъти и създаде усещането, че се намираха в просторна зала. Макар и всъщност мястото да си беше съвсем мъничко. Останалите не отвърнаха нищо, пък и още бяха потресени от внезапната реакция на Рей и как тя, съвсем неочаквано, се беше нацупила. Загледаха се във входа на пещерата, където сега валеше като изведро. Мъничките капчици дъжд безмилостно се разбиваха в студените камъни и пръските вода достигаха чак до пътиниците, намокрайки я някой плащ, или пък чанта. Алексис извади от своята раничка малко одеало и плътно се покри с него. Вече захладняваше и полъхът на студения вятър ясно се усещаше дори и тук-между тези непробиваеми стени. Загледана в пролуката, през която влязоха преди близо час, тя мълчаливо наблюдаваше как постепенно се смрачаваше и нощта обгръщаше всичко навън. Не след дълго във въздуха се разнесе песента на щурците, известни музиканти в горите из тези предели. Стана такъв непрогледен мрак, че единствената останала им светлина бе припукващия огън, около който се бяха скупчили всички. Пламъчетата хвърляха сенки върху лицата им и им действаха успокоително заедно с „тананикането“ на горящите дърва. Все още нямаше и следа от Рей, която вероятно се бе запиляла нанякъде си, а дъждът бе поспрял, превръщайки се в почти безобидно ръмене. Ааронката се размърда неспокойно на мястото си, но останалите,

унесени от мислите си, не забелязаха това. По някакъв необясним начин Алексис се чувстваше задължена на демонката, за дето я бе потърсила преди, защото ако не беше го сторила сигурно сега щеше да се лута загубена из тези гори. Това нейно нелепо „задължение“ с отминаването на времето ставаше все по-настойтелно, въпреки старанията и да го изкорени от съзнанието си. Накрая ааронката не издържа и стана, а одеалото се смъкна от нея, нагънато на една страна.

— Къде отиваш? — попита напевно Лиодайн и вдигна красивите си очи към Обречения Ангел.

— Да... търся Рей. — призна си тя.

— Сама, из тази тъмница? — намеси се и Ники, а крилцата и запърхаха възмутено на гърба и. — Поне някой да дойде с теб. — из пещерата се разнесе одобрителен шепот и някои даже се понадигнаха от местата си.

— Не-отсече бързо Алексис и се смръщи-Ще отида сама. Няма кой да ме изяде, не се безпокойте, освен ако внезапно на щурците не са им поникнали хищни зъби...

Кът вдигна безсилно рамене, вече запознат с упоритостта на ааронката.

— Алексис, сигурна ли си? — вежливо я попита нимфата. Другата кимна. — Е, тогава... успех.

Алексис въздъхна облекчено и тъкмо минаваше през пролуката на пещерата, когато чу зад себе си гласа на Фейнт:

— Не забравяй свирката, която ти дадох (без MPS).

Тя не му отвърна нищо, обаче заключвайки, че може би щеше да и бъде полезна тази „джаджа“. Когато излезе навън усети свежия въздух, лъхвайки я приятно в лицето. Личеше си, че бе валяло и гората изглеждаше по-чиста и красива от преди. Ами, сега? Да се търси Рей сигурно не беше едно от най-лесните неща. Алексис се запита къде ли щеше да е тя, ако беше зеленооката пакостница, но... не успя да намери приемлив отговор, затова тръгна по отъпканата пътека, която видя пред себе си. Докато вървеше се оглеждаше предпазливо наоколо и се стараше да не се отдалечава много от пещерата. След около половин час безмислено обикаляне, ааронката чу някакви странни звуци нейде над главата си. Вдигна поглед нагоре и установи, че два от ниските клона се поклащаха леко. „Странните звуци“ всъщност бяха хлипанията на някой...

— Кой е там? — попита ясно Алексис, неоткъсвайки очи от дървото. Отговор не последва и затова тя повтори въпроса си-Кой е там? Покажи се!

Един от клоновете се счупи с ужасен трясък и точно върху ааронката падна тъмен силует. Обреченият Ангел усети как от шока сърцето и забива лудо, а самата тя трепереше от вълнение. Знаеше много добре какво щеше да последва в това нейно състояние. В миг буквално от ръцете и изкочиха черни въжета, които като огромни змий се увиха около непознатата фигура. Същите тези въжета, сякаш започнаха да изсмукват всичките сили на „противника“, а очите на Алексис станаха сиви, студени и заплашителни. Тя се хранеше от енергията на силуета. Някъде отдалече ааронката чу в главата си глас... познат глас...

— Спри! Недей! Какво... какво правиш? — беше Рей.

Алексис се сепна и въжетата изчезнаха така внезапно, както се бяха и появили. На земята пред нея лежеше демонката, а по нея, където се бяха впили вървите сега имаше червени линии.

— Какво си въобразяваше, че правиш? — попита я с треперещ глас-Какви бяха тези въжета?

— Аз... — започна ааронката-Ти ме стрестна и аз... съжалявам-сведе поглед към земята, което много изненада Рей и най-вече последната дума.

— Какви бяха тези въжета? — повтори въпроса си.

— Никакви-отвърна този път по-остро Алексис. — Няма значение. Да се връщаме в пещерата, че другите... се тревожат къде си. — тя тръгна напред, а Рей я последва смръщено, убедена, че въжетата не са били плод на нейното въображение...

„Проклети ангели... проклети да са... проклети!“ — гневеше се демонката. — „Човек не може да си подреди мислите на спокойствие от тях“-Рей бе свикнала с това да бъде единка, затова и загрижеността на другите и се струваше някак странна. Долу в Ада трудно се създаваха истински приятелства. Лусинда бе единственият демон, който Рей приемаше за приятел.

„Защо ли ми трябваше да напускам Ада?“ — зачуди се зеленооката продължавайки да следва Алексис. — „Живота ми там си беше повече от чудесен... какво ми липсваше, та да го напусна?“ — сцената от преди малко край огънят, изскочи в съзнанието и като по

команда. Тъгата набързо отмести гневът и сълзите отново се застичаха по лицето на Рей. — „Имам чувство, че ще се разстопя“ — уплашено призна пред себе си демонката. — „Виждала съм много хора да плачат, но дали не е вредно?“ — обърка се съвсем Рей.

— Алексис... — започна неуверено тя и се закова на мястото си.

— Какво? — попита ааронката.

— Ами искам да те попитам нещо...

— Тук ли? — изуми се Алексис-Не можеш ли да ме попиташ в пещерата? Тук е мокро и студено-оплака се създаването.

— Искам да го разбера тук и сега-демонката тропна с крак и един мокър кичур лилава коса падна пред лицето и. Алексис забеляза удивителна прилика в погледа на Рей и този на малките човешки деца, когато биваха объркани. Личеше си, че демонката се е загубила в мрака на своето собствено съзнание.

— Добре Рей, кажи... какво искаш да знаеш? — примири се ааронката.

— Ами искам да знам дали сълзите са вредни? — попита Рей и погледна плахо към Алексис. Другата се разсмя.

— Не се смей... питам сериозно! — сърдито се сопна зеленооката и се смръщи.

— Добре... добре... извинявай-за втори път през последните 10 минути демонката чу дума, която никога не би предположила, че Алексис ще изрече-Не си ли виждала преди хората да плачат? И въобще ти да не би за първи път да плачеш? — изуми се ааронката.

— Разбира се, че съм виждала хората да плачат, в много от случаите аз съм била причината-похвали се Рей. — А и за твое сведение аз не плача-отвърна надменно демонката надявайки се алексис да се върже.

— Да разбира се, как можах да си го помисля-отвърна и ааронката и извъртя очи към небето-Виж има два вида сълзи-от щастие и от мъка-заобяснява търпеливо Алексис.

— Нима някой би плакъл от щастие? — изуми се Рей.

— Разбира се... сълзите се леят като шампанското... по какви ли не поводи-усмихна се ааронката.

— Ммм... — замисли се Рей-май разбирам. а ти плакала ли си от щастие? — любопитства демонката.

— Не за жалост не съм имала дотолкова щастливи моменти в досегашният си живот, че да стигна до сълзи.

— Щом се плаче, когато човек е щастлив и когато е тъжен, това означава ли, че границата между щастие и нещастие е толкова малка? — продължаваше да разпитва зеленооката.

— Дори по-малка от колкото можеш да си представиш, а сега хайде да се прибираме, че замръзвам, а и ти ми изглеждаш доста бледичка-подкания Алексис,

— Добре, хайде да се връщаме при останалите-поде по-бодро и Рей. — Впрочем бледостта ми се дължи на онези въжета-демонката наблегна на последната дума.

— Не бях аз виновна-оправда се Алексис. То си и бе така, тя бе запратила въжетата несъзнателно. Не след дълго двете се прибраха в пещерата. Останалите им спътници изглежда отдавна спяха. Рей и Алексис решиха да последват примерът им. Уморени и премръзнали те заспаха почти на мигът.

Огъня, който все още гореше в средата на пещерата започна малко по малко да загасва превръщайки се във въглени, докато накая и бледата светлина от въглените изчезна и в пещерата настана непрогледен мрак. Студа започна отново да завладява подслона на спътниците. Съвсем близо до огнището спеше Лиодайн. Тя бе предпочела да е по близо до огъня, понеже е свикнала да живее сред топлотата на природата. Сега тя леко потрепна под лилавото си одеало. Тази тръпка обаче не беше свързана със студа, а по скоро със странния сън, който нимфата сънуваше. Всички спяха, а точно в дъното на пещерата се отваряше таен проход. Огромна черна дупка бе зийнала, а от нея се чуваха писъци, които прокълбяха в цялата пещера...

Лиодайн се събуди рязко и се изправи. Дишаше тежко, а когато сложи ръка на челото си разбра, че ѝ бе избила студена пот. Нимфата се огледа в мрака, ала не видя нищо. Поизчака малко докато очите ѝ свикнат с рязката промяна и примигна. Извърна се към дъното на пещерата и с ужас останови, че видяното в съня беше истина. Беше огромна черна дупка, която играе ролята на проход. Лиодайн тъкмо примигна отново за да се увери, че това не е просто *игра на сенки*, ала когато отвори очите си не видя нищо. Само мрак. Тъма...

После някои запуши устата ѝ и тя извика приглушено. Чува се още няколко пригушени писъци, което означаваше, че и останалите

бяха хванати.

Сякаш бяха минали часове от както това се случи. Лиодайн още не знаеше дали това е кошмар или реалност. Отвори очи и видя светлина. Светлина на факли. Усети как цялото ѝ тяло я болеше, особено ръцете ѝ, които бяха здраво вързани зад гърба ѝ. Огледа се и установи, че не е сама. Рей, Кът, Ники, Фейнт и Алексис бяха с нея. Също ги бяха завързали със здрави въжета и така бяха наредили *пленниците*, че те образуваха един малък кръг. Някъде нещо изкърца и Нимфата чу нечий стъпки. Явно този шум успя да събуди и другарите ѝ.

— Виж ти какво си имаме тук? — беше ужасен, съскащ и противен мъжки глас. Две кално кафяви очи се впериха в Лиодайн и тя потрепна. — Що за създания сте вие?

До тях се приближи някакво *същество*, цялото в кал и кръв, толкова мръсно и гнусно, че Лиодайн се изуми как съумя да не повърне. Имаше остри мръсни зъби, а от устата му висеше нещо, което много приличаше на остатък от нечие черво. Нимфата веднага се опита да предположи що за създание е това. В началото го помисли за гоблин, ала едва ли гоблините бяха толкова... мръсни!

— Май тази вечер ще ядем най — различни видеове месо... хахахахаха. — въпросното *същество* си изхили зловещо, а думите му бяха посрещнати със силни увации от страна на още десетина такива *същества*.

— Какво искате от нас? — чу се разтреперения глас на Ники.

— Нищо мило ангелче. Просто искаме да си хапнем добре. — отвърна изчадието. — Тук сме останали само петнайсет от нашия род и от години се храним със жалки плъхове и кльощави сърни. Искаме малко свежо, вкусно и сочно месце... — той се облиза и очите му обхванаха цялата група жертви.

— Род? — беше ред на Алексис да се обади. — Вие наричате себе си род?

— На нея първо ѝ кльцнете крилцата. — нареди *съществото* на останалите. Той се различаваше от всички останали само по това, че е пет пъти по грозен от тях, по което Лиодайн предположи, че е нещо като техен господар.

— Петнайсет? Петнайсет от вашия род? — попита Лиодайн като се опитваше да си представи колко ли опасни са петнайсетима срещу цял отряд странници. Единственото с което можеше Лио да ги победи бяха удължаващите ѝ се нокти на ръцете, ала не знаеше какви бяха способностите на останалите и за това не предприе нищо.

— А на нея ѝ извадете хубавите оченца и ѝ съдерете косата. — отвърна *господаря* като огледа дългата сребристо бяла коса на нимфата, която се спускаше чак до кръста ѝ. В този момент се чу ужасния ехиден кикот на Рей, който се превърна в нестихващ смях. Всички извърнаха учудени погледи към демонката. Тъкмо *господаря* отвори уста за да каже нещо и си остана с отворената уста. Никой не разбра от къде ртей намери толкова сили за да скъса въжетата, които бяха здраво завързани около ръцете ѝ.

— Ха! — извика тя и се хвърли към *съществата* раздавайки юмруци на ляво на дясно. Тъй акто те бяха толкова изумени и нямаха време да реагират бързо падаха на земята. Съвсем скоро обаче се съвзеха и също се нахвърлиха на демонката, която едва им смогваше. Бяха и петнайсетте, а тя беше една.

— Рей! Развържи ни!!! — извика в паника Алексис, когато единия от тях се приближи до нея, а от устата му течаха лиги. За съжаление Рей не можеше да направи нищо и за това на Алексис ѝ се наложи да се справя сама. От завързаните ѝ ръце излязоха черни въжета, които се увиха като примка покрай врата на *съществото* и го удушиха. В края на крайщата всички се измъкнаха от въжетата — Фейнт се превърна изцяло в котка и лукаво се изплъзна, Кът със доста усилие успя да разкъса въжетата, Алексис накара черните въжета, които излизаха от ръцете ѝ да развърже другите и накрая само Лиодайн остана още вързана. Беше прекалено нежна и не беше свикнала на такива премеждия, така че каквото и да правеше ръцете си ѝ бяха все така здраво вързани, докато накрая не дойде Фейнт да ѝ помогне. Когато отново се почувства свободна Лиодайн удължи ноктите си и последна се впусна в боя, който беше почти към своя край.

След като Фейнт отвърза Лиодайн той извади камата си с въжета, Завъртя я и в този момент той скочи и с невероятна сила заби камата в едно от близките същества. Невероятната сила разцепи черепът на съществото на две. Фейнт се усмихна след което когато забеляза

малката групичка същества заобиколили го той се завъртя и така се предпази от съществата, даже отрязва по някой пръст. Когато му омръзна да ги разиграва той бързо прибра камата и със нокти той посече още 2 същества а другите три предпочетоха да си опитат късмета с някой от другите пътници...

Рей набързо промени мнението си, че огнените кълба са безполезни. Изглежда битката я развеселяваше тъй като постоянно се смееше.

„Какво ли се учудвам... та нали е демон свикнала е да живее в хаос“—помисли си Алексис.

— Това го чух-подметна Рей към ааронката, която се стъписа и закова на мястото си. Нима тази демонка четеше мисли вместо да се концентрира върху битката? Уви бе точно така и Алексис си помисли, че на дали някога щеше да я разбере... напълно. Едно от създанията замахан към Рей която отскочи пъргаво назад. Призимявайки се гърбът и опря в нещо пухкаво-чифт крила.

— Ники как ти се струва подобно преживяване? — попита демонката без дори да провери кой от ангелите е до нея.

— Ако бях Ники щях да ти отговоря-беше Кът.

— Ужас! — възкликна демонката и запрати поредното огнено кълбо към поредната отвратителна твар-Бия се рамо до рамо с този празноглав ангел-тя изрече думите на глас, най-малкото за да ядоса Кът, но това изглежда му бе най-малката грижа, хапливите приказки на зеленооката не го вълнуваха ни най-малко. — Аз изчезвам-Рей подскочи и след миг застана пред Алексис.

— Здравсти-поздрави Рей с грейнала усмивка.

— На какво толкова се радваш? — попита я изнервено Алексис.

— Залегни-демонката бутна ааронката на земята и запращайки поредното огнено кълбо изпепели една брадва летяща към нея. ааронката се стъписа.

— Хайде ставай-Рей и подаде ръка-Еми радвам се на чудесните физически упражнения.

— На това ли му викаш физически упражнения? — изуми се алексис и удоши поредната твар.

— Ами да... вие ангелите какво правите за да се грижите за тялото си? — попита съвсем простичко Рей.

— Наистина си меко казано „чалната“—обопщи Алексис.

— Благодаря-поредната 24 каратова усмивка се появи по лицето и. — А защо ме излъга за въжетата-зеленооката запрати едно огнено кълбо към демона с който се биеше Кът.

— Хей опърли ми крилата-оплака се ангелът.

— Знаем... можех да проявя и повече точност... ноо... — тя се издигна на няколко метра над земята.

Алексис само поклати глава след което продължи да се бие в пълно мълчание.

Кроу се загледа в пещерата. Преди малко беше чул звуци на битка и сега беше само на няколко метра от нея. Надникна вътре и видя нещо странно. В края на пещерата имаше черна дупка. Без да мисли, той мина през нея и очите му се ококориха. На поляната на която беше излязъл имаше какви ли не същества — нимфа, котешки демон, два ангела, един демон и много странни същества. Едно от тези кални създания се запъти към него в опит да избяга от сражението, но вампира го уби без дори да помръдва. Всъщност той заби зъбите си във вратът на създанието, но го направи толкова бързо, че за очите на простосмъртен, той все едно не помръдна. Още две същества се опитаха да избягат но вампирът ги уби със смайваща бързина. Останаха само още три и те бързо бяха погубени от демона. След като битката приключи всички се обърнаха към новодошлия.

— А ти си...? — попита котешкия демон.

— Кроу. — отговори спокойно вампирът. Нямаше шанс тези същества да са агенти на Гилдията на Вампирите, така че едва ли щяха да издадът местонахождението му на преследващите го вампири.

— Аз съм Фейнт. — отговори коткоподобното същество. — А това са... — но не продължи демонката му запуши устата и каза: — И защо смяташ, че трябва да ти имаме доверие?

— Да съм казъл, че се нуждая от доверието ви? Въпреки че няма как да не призная, че е ужасно странно ангели и демони да се бият заедно срещу някакви странни същества — отговори заядливо Кроу, но точно тогава...

...се чу измяукване. Фейнт веднага наостри уши и се обърна към отвора, пред който стоеше едно коте. Не след дълго на бегом влезе и едно момиче с бяла чуплива коса, която достигаща до раменете й. Беше загърната с пътен плащ, по който си личеше, че момичето не малко бе скитало из горите. Не бе никак висока около 150 см.

— Какво става тук? — попита позапъхтяно то.

— А ти пък коя си? — тросна се Рей.

— Казвам се Джури. Чух някакви викове звуци и бях наблизил и реших да помогна, но като гледам сте се справили сами.

— Да. — отвърна доволно Рей, докато си се отупваше.

— А ти си...?

— Рей, демон — гордо заяви тя. — Но по някакво странно стечение на обстоятелствата се оказах в компанията на трима ангели, единия от които прокълнат.

Докато всички се представяха Фейнт бе отишъл при котето и някак си общуваха. Джури се приближи към котешкия демон и каза:

— Май добре се разбирате с Мърфи.

— Ами... да опознаваме се, аз съм Фейнт и съм — опита се да довърши, но бе прекъснат от момичето.

— Нека позная... котешки демон.

— Май е очевидно.

— Джури... усещам нещо по различно в теб, не си обикновен човек, нали? — намеси се в разговора Лиодайн.

— Да така е, аз съм вещица.

— Хехех, поне не е ангел — обади се пак Рей.

— Рееей! — скастриха я всички в един глас.

— Предлагам Ви да излезем отвън, защото тук не е много приятно място за завързване на нови запознанства — предложи Джури.

Всички се съгласиха и излязоха на поляната пред пещерата. Времето бе прохладно, като след дъжд. Гората беше възродена и пречистена, снобчета слънчеви лъчи се прокардваха между клоните и листата на дърветата...

Денят вече бе настъпил. Нещо което много учуди тези които бяха прекарвали ноща в пещерата.

— Вие на къде сте тръгнали? — обърна се Рей към Джури и Кроу.

— Ами аз съм изгнаник-каза мрачно вампирът и застана по в сянка. — Обикалям и гледна да не попадна на някой себеподобен.

— И защо? — учуди се Лиодайн.

— Защото убих двама от моя вид-сподели той.

— Бла-отвратено изсумтя Рей-Досуц като ччовеците-след тов апогледна към Джури и допълни-Не се обиждай... нищо лично.

Вещицата само кимна с глава.

— Впрочем ти на къде си се запътила? — попита мило Ники.

— Ами честно казано на никъде...

— Защо не се присъедините към нас? — попита този път Кът.

— Мм... — замисли се Джури. Такава страна компания, можеше да и навлече много неприятности, но можеше да си прекара и добре-Ами ако ме искате... — усмихна се нервно момичето.

— Чудесно-възкликна Рей весело. — Ами ти? — и тя се обърна към Кроу.

— Ами аз съм вампир, слънчевата светлина ме убива-напомни той и за всеки случай се дръпна още малко към сянката на дърветата. — Ще ви бавя-отбеляза мрачно той.

— Напротив... защо пък да не спим през деня и не одим през ноща? — предложи котешкият демон.

Останалите закимаха удобрително.

— Е добре де... но сега ще трябва да се скрием в пещерата... и много ми се иска да разбера какви бяха тези твари... — замиси се той.

— Аз мисля, че знам-обади се неуверено Лиодайн и всички погледнаха към нея.

Лиодайн тръгна към пещарата и каза през рамо — И все пак трябва да се уверя. Елате.

Всички я последваха и изведнъж Фейнт посочи вампирът:

— Нали не можеше да понасяш слънцето? — попита котешкия демон

— Не съм казал това. Казах, че ще ви бавя, защото слънцето ми пречи. Изтощава ме. Мога ако искам да вървя цял ден под него, но ще бъда много изтощен и може да получа леки изгаряния. Иначе не усещам нищо ако за 5–10 минути ме попече малко — отговори вампирът и се усмихна.

След като се върнаха на поляната през черната дупка, която още си беше там, огледоха съществата.

— Да. Така и предполагах. — каза Лиодайн. — Това са...

— Кални гоблини — довърши Кроу и всички го изгледоха учудено — Ако ги погледаш малко ще разбереш, че приличат на тази почти изчезнала раса — гоблините. Само че са... кални ако може така да се каже. Тази... кал си излиза от тялото им като пот и за това приличат на някакви блатни чудовища. Преди време са се опитали да превземат един от нашите Домове, но ние сме ги победили без проблеми. Мислят се за много мощни, но всъщност са слаби както се уверихте.

— Да-усмихна се Кът-доста слабички са... — след което извади отново една цигара и тъй като нямаше огънче чакаше Рей да му я запали... демонът се ядоса и каза:

— Няма ли да престанеш най сетне с тия цигари... задушаваш... — тя се замисли... не можеше да задушава нея... та тя бе живяла колко години на място където има само огън, дим и цигарите сега бяха просто нищо... спомени нахлуха в главата й... спомени за нейния свят... въпреки всички те и липсваха... е да малко но все пак... тя разтръси глава сякаш да прогони някаква муха... и продължи: — задушаваш останалите...

Всички я погледнаха странно... тя въздъхна и каза раздражено:

— Ееее добре де... — тя вдигна ръката си и отново запрати огнено кълбо към цигарата му но го запрати доста близо ... толкова че Кът трябваше да се наведе назад, за да не се опърли...

— Как ми се иска още една битка... ама как ги фрасна а Рей... — той замахна във въздуха... — ами Фейнт... с камата... шат шат... и трима паднаха ... хехехехе... Алексис беше направо... събллазнителна... — той се покашля-искам да кажа неотрязима с въжетата... колко ли ги удуши... е и аз бях доста добър... да не ви прозвуча надутото ама... ами Кроу... как ги захапа... искам още...

Рей го погледна невярващо и каза:

— Не знаех че ангелите са толкова кръвожадни...

— Е... ами... ние... такова... всъщност аз... абе... но стига толкова за мен... какво предлагате да правим сега... — всички се засмяха-имаме две нови попълнения в групата... доста странна ако питате мен... прибавихме си вещица и вампир... да ви кажа-той се обърна към двамата-освен това че Рей постоянно се заяжда с мен... всички се разбираме просто страхотно... като създадени сме един за друг... — той се засмя на думите си... всички го последваха...

— Е поне в цирка си имаме и клоун... — смеейки се добви Рей...

— Е ставаме близки... полека лека-продължи Кът... — а сега сериозно какво смятаме да правим...

— Ти нямаше ли някаква мисия... — попита Ники...

Кът се покашля... след това погледна нагоре и каза:

— Е трябва да се позабавлявам малко... нали? Спокойно мисията ще почака... — всички отново се засмяха... сега бяха много безгрижни, но не знаеха че бяха наблюдавани... далеч от тях на една самотна планина... в земя където слънцето не грееше... в един черен кристален замък... на един черен трон стоеше друга вещица... не добра като тяхната... напротив... тя беше олицетворение на злото... това беше Хелиекта... зла... зла беше точната дума за нейното същество... всевъзможни изчадия и помагаха в начинанията... птиятелите все още не знаеха какво ги очаква... тя потопи ръка и огледалната повърхност на мраморния съд се покри с малки вълнички... картината на смеещи те се скитници беше изчезнала... Хелиекта се вгледа през прозореца в небето което беше покрито с черни облаци, които не позволяваха на слънцето да се покаже...

— Смейте се... — каза тя със дрезгав стържеш глас... — смейте се докато можете... много скоро ще плачете... ще плачете кървави сълзи...

[1] абаел — „духчета-помагачи“, като Лин-Лин. ↑

* * *

Бяха минали 12 дена от битката им. Всеки се беше прикрил някъде в гората и си беше направил жилище. Някой по — групи, други сами. Например Рей, Алексис и Лиодайн бяха построили доста сполучлива къщурка (С малко помощ от другите разбира се) след 4 дена работа и оттогава живееха в нея. Бяха успели да я обзаведят след като Кроу и Кът отидоха до един близък град и взеха „назаем“ няколко меберли и вещи. От друга страна колкото и странно може да звучи Кроу и Кът бяха станали много добри приятели и живееха в една доста хубава пещера също бозаведена. Ники се бе спотаила близо до малката река откъдето вземаха питейна вода. Фейнт и Джури се бяха настанили във най — старото дърво във гората. То бе високо няколкостотин метра и около 50 метра в ширина. Двамата се бяха настънили на един от клоните който можеха спокойно да си бъдат отделно дърво. Фейнт бе „моделирал“ цяла стая във този грамаден клон със красиви прозорци и даже бе изкопал няолко тунела за забавлението на Мърфи. Джури бе направила магия която да скрива прелесният им нов дом от опасност и бе призовала всичките си мебели, вещи и неща. Всички бяха спокойни, контаткуваха често и просто се наслаждаваха. Може би се чудите защо бяха решили да се разделят на групи или да останат в тази гора. Да кажем просто, че някой хора не си съвпадаха, а и всички бяха решили, че трябва да останат в гората („По-добре тука отколкото в блатата на изток“ — както бе казала Рей, която бе проучила целият район.) Още една причина да се разделят бе, че можеха да наблюдават по-голяма част от гората и да могат да реагират на опасностите по — бързо вместо да стоят вкупом скътани в някоя миризлива пещера чакащи да дойде нещо и да ги избие. Да всичко беше спокойно, поне засега...

Фейнт отвори бавно очи. Нямаше и следа от импровизираните къщурки. Лежеше на поляната, а около него се бяха скупчили спътниците му.

— Какво стана? — попита той и механично постави ръка ан главата си усещайки с върховете ан пръстите си цицина.

— Един от калните гномове-простичко обясни Рей. — Беш-е се измъкнал и те халоса по главата с някаква сопа.

— А къде е той сега-Фейнт се изправи олюлявайки се.

— Там-посочи Лиодайн към купчинка пепел в тревата.

— Рей се погрижи за фламбето-подметна шеговито и Алексис.

— Значи си нямаме къщурки? — попита глуповато полу демонът, а другите се разсмяха, кой на думите му, кой на изражението му.

— Незнам какво си сънувал през тези 10 минути, но изглежда ти е харесало... е нищо де... — каза развеселено Ники. След битката тя се чувстваше преливаща от енергия.

— Какво ще кажете да идем до близкото село... има таверна, там можем да намерим стаи където да пренуцуваме, за предпочитан е отколкото в някоя влажна пещера-предложи Рей.

— Ами по-добре отколкото да стоим на ендю място-съгласи се вампирът.

— А защо не си построим къщурки? — попита глухо Фейнт отново предизвиквайки смехът на останалите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.